Putere de sus

„... O carte mica, dar plină de pasiune. Cine o citeşte, acela tânjeşte după plinătatea Duhului" - Consemnări ale lucrării creştine, Northfield,Mass.
„... Această carte mi-a fost de mare inspiraţie, şi doresc ca ea să ajungă în mâinile fiecărui pastor din bisericile noastre."- Dr. Charles Goodell, New York
„Am fost atât de încântat de cartea dumneavoastră. E posibil ca ea să circule şi în această ţară?" - Dr. F.B. Meyer, Londra, Anglia
"Există câteva cărţi, puţine de altfel, care sunt foc pur, focul Duhului Sfânt. „Putere de sus" e cu siguranţă una dintre ele. Această carte trebuie să fie o lectură obligatorie pentru fiecare om ce proclamă numele lui Isus Hristos ca Domn." - Hyman Applemann, D.D.

Editura Perla Suferinţei Suceava, 2007
Editor coordonator: Valentin Leonaş Traducere: Fodor Simona Tehnoredactare: Şerban Cojocar
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GREENFIELD, JOHN
Putere de sus / John Greenfield ; trad.: Simona Fodor. Şcheia: Perla suferinţei, 2007
ISBN 978-973-88299-7-8
I. Fodor, Simona (trad.) 286

„Pentru a înlătura a Domnului pedeapsă,
Isus a suferit în locul nostru;
Murind de-o moarte înjositoare
El a dus pân' la capăt jertfa ispăşitoare;
Şi prin al Său sânge scump,
I-a adus pe păcătoşi la Dumnezeu.
Cercetează-te mai întâi pe tine, Dacă umbli sau nu în credinţă; Tânjeşti dup-a harului iertare? Moartea Sa e-a ta singură nădejde? Atunci, oricât de chinuit ar fi sufletul tău, Vino la El, oaspete de seamă tu eşti."

Compus de *John Huss,* aproximativ în 1400, cu câţiva înainte de martiriul său. Este cel mai vechi imn moravian cunoscut.

CUPRINS

PREFAŢA EDITORULUI LA EDIŢIA DIN LIMBA ENGLEZĂ

„Pecetluiesc acum prin sângele meu, ceea ce am propovăduit cu gura". Cântând un imn „cu veselie şi cu voce tare", John Huss a fost ars pe rug pentru Stăpânul pe care 1-a iubit.
John Huss a fost influenţat în mare măsură de scrierile lui Wycliffe, reformatorul englez. Predicile sale împotriva păcatelor din ierarhia romană nu puteau trece în continuare neobservate de către Papă. Huss a fost excomunicat şi somat să apară în faţa Consiliului din Constance. Acolo a fost acuzat de trădare şi condamnat la moarte ca eretic.
O cunună de hârtie a fost pregătită pentru capul său cu inscripţia „o căpetenie a ereticilor". John Huss a spus: „De dragul meu, Domnul Isus Hristos a purtat o cunună de spini; de ce n-aş purta şi eu de dragul lui, această cunună uşoară, fie ea şi înjositoare? O voi purta în mod voit." Când cununa i-a fost aşezată pe cap, episcopul a rostit: „Acum îţi încredinţăm sufletul diavolului".
„Dar eu", a spus John Huss, ridicându-şi ochii spre cer, „o, Domnul meu Isus Hristos, îmi încredinţez în mâinile Tale sufletul pe care l-ai răscumpărat."
Când lanţurile au fost înfăşurate în jurul stâlpului, zâmbind, el a spus: „Domnul meu Isus Hristos a fost pus în lanţuri mult mai grele decât ale mele, de dragul meu, şi atunci de ce m-aş ruşina de aceste lanţuri ruginite?" Şi aşa, pe 16 iulie, 1415, el a murit, curajos şi bucuros până la capăt.
însă mesajul său nu s-a pierdut. Din urmaşii lui Huss, s-a creat un grup intitulat Unitas Fratrum, „Uniunea frăţească". De-a lungul multor persecuţii, o sământă ascunsă a fost păstrată; ei ţineau întâlniri în ascuns, rugându-se pentru trezirea bisericii lor. Aceste rugăciuni au fost ascultate, când pe 13 august, 1727, Duhul Domnului S-a pogorât peste adunarea moravienilor din Herrnhut. Aceasta e istoria trezirii lor.

„Botezul cu Duhul Sfânt a fost dat o singură dată, pentru totdeauna, în ziua Cinzecimii, când Mângâietorul S-a coborât în persoană ca să-Şi facă locaş în Biserică. Dar aceasta nu înseamnă că fiecare creştin a primit acest botez. Darul lui Dumnezeu e un lucru; modul nostru de a-l aborda e ceva cu totul diferit. în această privinţă, relaţia noastră cu a doua şi a treia persoană din Treime e absolut asemănătoare. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu" (Ioan 3:16). „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu" (Ioan 1:12). Acestea sunt cele două părţi ale mântuirii, divinul şi umanul, care sunt absolut esenţiale" ... Din Scriptură reiese foarte clar că încă este datoria şi privilegiul credincioşilor de a primi Duhul Sfânt, printr-un act conştient, hotărât al unei credinţe adecvate, aşa cum L-au primit şi pe Isus Hristos".

(„Lucrarea Duhului Sfânt", The Ministry of the Spirit, de A.J. Gordon, D.D.)

„Mi se pare dincolo de orice îndoială faptul că - precum o experienţă deopotrivă a creştinilor din prezent şi a celor din biserica primară, după cum a fost scris prin inspiraţie - pe lângă darul Duhului Sfânt primit la convertire, există o altă binecuvântare, având aceleaşi semne şi rezultate ca binecuvântarea dată apostolilor în Ziua de Rusalii - o binecuvântare ce încă

trebuie cerută şi aşteptată de către creştini, care să fie descrisă în cuvinte similare celor din Faptele Apostolilor. Oricare ar fi acea binecuvântare, ea se află în legătură directă cu Duhul Sfânt ... Numai atunci când El este acceptat în mod conştient, în toată puterea Sa, putem spune că am fost „ botezaţi" sau „umpluţi" cu Duhul Sfânt."
(„Prin Duhul veşnic", Through the Eternal Spirit", de
James **Elder Cumming, D.D.)**

Capitolul 1

Rusalii contemporane

„Doamne Dumnezeule Duhule Sfânt, Ne-am adunat în această oră,
Şi ca în Ziua de Rusalii, Coboară Tu cu întreaga Ta putere.
Ne-am strâns aici cu un singur gând
în locul nostru stabilit,
Şi aşteptăm făgăduinţa Domnului nostru,
Duhul oricărui har.
Pe cei tineri şi bătrâni insuflă-i
Cu înţelepciune de sus;
Şi dă-ne inimi şi limbi de foc,
Să ne rugăm, să preamărim şi să iubim".

Aşa obişnuia să cânte poetul şi compozitorul moravian, de origine scoţiană, James Montgomery, acum mai bine de o sută de ani. Rugăciunile sale pentru o altă Zi de Rusalii îşi găsesc cu siguranţă insipiraţia în experienţele înaintaşilor săi spirituali, ce au avut loc în Herrnhut, Germania, pe data de 13 august, 1727. Acum sărbătorim două sute de ani de la ceea ce Codul nostru Moravian numeşte „Revărsarea remarcabilă a Duhului Sfânt experimentată de adunarea din Herrnhut." Este bine să ne alăturăm rugăciunii sincere înălţate de Montgomery pentru o altă zi de Rusalii în vremea noastră.

D.L. Moody, în una din ultimele sale predici din Boston - locul său de naştere spirituală - a vorbit în felul următor despre Duhul Sfânt:

„Vedeţi cum S-a pogorât El de Rusalii! Nu e greşit să ne rugăm ca El să revină şi ca locul să fie clătinat. Cred că ziua de Rusalii a fost doar o zi model. Cred că Biserica a săvârşit marea greşeală spunând că Rusaliile au fost un miracol ce nu se mai poate repeta. Şi eu am crezut acelaşi lucru. Acum cred că, dacă am fi privit ziua de Rusalii ca pe o zi model şi am fi început să ne rugăm, am fi avut vechiul foc de la Rusalii, aici în Boston".

Un istoric moravian scrie în mod asemănător: „Dumnezeu spune: „După aceea ... voi turna". E promisiunea Lui rostită prin profetul Ioel. Prima împlinire a ei a fost în ziua de Rusalii. Nu există nimic în Noul Testament care să indice faptul că ea e unica împlinire a promisiunii. Dimpotrivă, în Fapte citim despre numeroase revărsări ale Duhului Sfânt, ca cea din Samaria (8:14-17), Efes (19:1-7), chiar şi una referitoare la Neamuri (10:44-46). Istoria Bisericii e bogată în relatări despre revărsări deosebite ale Duhului Sfânt, şi într-adevăr, ziua de 13 august 1727 a fost o zi a revărsării Duhului Sfânt. Am simţit mâna lui Dumnezeu şi am văzut minunile Sale şi cu toţii ne aflam sub norul înaintaşilor noştri botezaţi cu Duhul Sfânt. El S-a pogorât asupra noastră şi în acele zile au avut loc multe minuni şi semne în mijlocul nostru. De atunci, rar a trecut o zi în care să nu fim martori ai lucrării Sale atotputernice. Ne stăpânea o foame covârşitoare după Cuvântul lui Dumnezeu, aşa că a trebuit să avem câte trei servicii religioase în fiecare zi, de la 5 şi 7.30 dimineaţa, apoi la 9 seara. Fiecare dorea mai presus de orice ca Duhul Sfânt să deţină controlul. Egoismul, încăpăţânarea, ca şi neascultarea au dispărut şi un val copleşitor de har ne-a purtat pe toţi în marele ocean al Dragostei Divine".

Nici unul dintre participanţi nu poate descrie cu exactitate ce s-a întâmplat în acea dimineaţă târzie a unei zile de miercuri, 13 august 1727, în serviciul special de împărtăşire, în Berthelsdorf. Au părăsit casa lui Dumnezeu „neştiind dacă mai sunt pe pământ sau au ajuns deja în ceruri". După un număr de ani, în faţa unui public din Marea Britanie, Contele Zinzendorf a oferit următoarea relatare:

„Era nevoie să venim la masa Domnului cu un sentiment al apropierii pline de dragoste a Mântuitorului. Aceasta era marea mângâiere care a făcut ca această zi să fie o sărbătoare cu o generaţie în urmă, deoarece în această zi, cu douăzeci şi şapte de ani în urmă, credincioşii din Herrnhut, adunaţi pentru Cină (în biserica din Berthesdorf), erau cu toţii nemulţumiţi de ei înşişi. Renunţaseră să se mai judece unii pe alţii deoarece fuseseră convinşi de nevrednicia lor în faţa lui Dumnezeu, iar la acea întrunire fiecare a simţit că se află înaintea chipului minunat al Mântuitorului.
„O, cap plin de răni, De dureri şi de dispreţ."
Având înaintea lor pe Omul durerii şi obişnuit cu suferinţa, lăuntrul lor le-a spus că Acesta poate fi Stăpânul şi Preotul lor, ce le va preschimba lacrimile în untdelemn de bucurie şi tristeţea în fericire. Această încredere fermă i-a schimbat, într-o clipită într-un popor fericit, aşa cum sunt şi până astăzi, aducând mii de oameni în fericirea lor, prin aducerea aminte şi prin ajutorul pe care harul ceresc li-1 dăduse şi lor şi care le-a fost întărit de nenumărate ori de atunci."
Următoarea relatare aparţine iubitului nostru episcop Edward Rondthaler:
„Zinzendorf, care ne oferă cea mai profundă şi vie relatare a minunatului eveniment spune că „exista un sentiment al apropierii lui Hristos" acordat într-o clipită tuturor celor prezenţi. Acest simţ a fost atât de unanim, încât doi membri ai bisericii, care lucrau câţiva kilometri mai departe, şi care nu ştiau de acea întâlnire au fost conştienţi în acelaşi moment de aceeaşi binecuvântare."
„Aceşti membri erau cu toţii laici, deşi mai târziu, din această adunare binecuvântată în mod atât de minunat, s-au ridicat pastori, misionari, diaconi, prezbiteri şi episcopi. Erau cu toţii profani în experienţa lor cu Hristos şi, cu toate acestea, într-un alt sens, erau cu toţii slujitori ai lui Hristos. „O preoţie sfântă, şi să aduceţi jertfe duhovniceşti, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos" (I Petru 2:5).

„Adunarea binecuvântată pe 13 august era una tânără. Zinzendorf, liderul uman, avea doar 27 de ani, şi dacă s-ar fi făcut un recensământ, s-ar fi descoperit că vârsta lui reprezenta vârsta medie a întregii adunări. De-a lungul istoriei misiunilor timpurii ale Bisericii Reînnoite, suntem impresionaţi de tinereţea bărbaţilor şi femeilor care au avut atâtea aventuri minunate ale credinţei pentru Isus Hristos."
într-adevăr, istoria Bisericii moraviene confirmă doctrina marelui evanghelist american, cu privire la nevoia şi posibilitatea botezului cu Duhul Sfânt. Experienţele spirituale ale fraţilor moravieni de acum două secole se aseamănă în mod izbitor cu puterea şi rezultatele Rusaliilor din zilele apostolilor. Comunitatea de credincioşi, cea din Ierusalim şi cea din Herrnhut numărau mai puţin de trei sute de suflete. Din punct de vedere omenesc, ambele comunităţi erau complet lipsite de bogăţia, puterea, înţelepciunea şi influenţa lumească. Potrivnicii lor îi numeau „neînvăţaţi şi ignoranţi". Prietenul lor cel mai bun i-a descris în felul următor: „De pildă, fraţilor, uitaţi-vă la voi care aţi fost chemaţi; printre voi nu sunt mulţi înţelepţi în felul lumii, nici mulţi puternici, nici mulţi de neam ales. Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de ruşine pe cele înţelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de ruşine pe cele tari. Şi Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii, şi lucrurile

dispreţuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt" (I Corinteni 26-28).
Asupra acestor comunităţi - ambele slabe şi restrânse -Dumnezeu a revărsat Duhul Sfânt şi i-a îmbrăcat cu putere de sus. Imediat, aceşti credincioşi temători şi sfioşi au fost transformaţi în evanghelişti plini de ardoare. Păreau a fi cuprinşi de o cunoaştere şi putere supranaturale. Le-a fost dată „o gură şi o înţelepciune, căreia nu-i vor putea răspunde, nici sta împotrivă toţi potrivnicii lor" (Luca 21:15). Opoziţia şi persecuţia au risipit adunarea din Ierusalim, dar nu au putut reduce la tăcere mărturia lor, deoarece ni se spune: „Cei ce se împrăştiaseră, mergeau din loc în loc, şi propovăduiau Cuvântul" (Fapte 8:4). De experienţe similare au avut parte şi fraţii moravieni. Născuţi din lucrarea şi martirajul marelui reformator din Boemia, John Huss, „Fraţii" au trecut prin secole de persecuţie. Mulţi

şi-au pecetluit mărturia cu sângele lor. închisoarea, tortura şi izgonirea i-au făcut să lase căminele înaintaşilor lor şi să se refugieze în Germania, unde contele Zinzendorf, un tânăr de origine nobilă, creştin, le-a oferit un adăpost pe proprietăţile sale din Saxonia. Şi-au numit noua casă din Herrnhut „Paza Domnului", şi după botezul lor cu Duhul Sfânt din acel loc, au devenit misionari şi evanghelişti în întreaga lume. Liderul lor, contele Zinzendorf, a putut să cânte cu adevărat despre ei:

„Oriunde, cu strigăte puternice
Ce cutremură a iadului porţi,
Norul Tău de martori unşi,
Proclamă lucrarea-Ţi de răscumpărare."

Un anume autor a scris despre biserica apostolică din Ierusalim: „înainte ca să treacă treizeci de ani de la moartea lui Hristos, ucenicii Săi s-au împrăştiat din Palestina în toată Siria; în aproape toate zonele numeroase din Asia; în Grecia şi insulele din Marea Egee, coasta Africii, chiar în Italia şi Roma". Spre sfârşitul secolului I, Justin Martyr a putut să depună mărturie că într-adevăr „nu există vreo naţiune - fie ea greacă, barbară, sau de orice alt nume, nici chiar cei care umblă în triburi sau locuiesc în corturi - în care rugăciunile şi mulţumirile să nu fie oferite Tatălui şi Creatorului Universului, în numele lui Isus cel Răstignit".
Mărturii similare sunt şi rezultatul lucrărilor fraţilor moravieni. în primele trei decenii de la Rusaliile lor spirituale, au dus Evanghelia mântuirii prin sângele Mielului nu numai în aproape fiecare ţară din Europa, dar şi păgânilor din America de nord şi Sud, Asia şi Africa. Prima lor misiune a fost în mijlocul negrilor din Indiile de Vest, la cinci ani după revărsarea Duhului Sfânt. Anul următor au trimis misionari în Groenlanda, pe care Cowper i-a descris în binecunoscutele versuri despre Speranţă:

„Germania şi-a trimis departe fiii
Să cucerească Nordul îndepărtat;
Cuprinşi de al focului zel ei înfruntă
Furia şi limitele unui ţinut polar,
Plantând trandafirul dulce din Saron,
în îngheţat pământ şi în zăpezi eterne."

Cu cinzeci de ani înainte de începerea Misiunii moderne în străinătate de către William Carey, Biserica Moraviană a deschis calea în ţările păgâne prin învăţătură şi exemplu. Revista lor despre lucrările misionare, editată în limba engleză, „Periodical Accounts" (Relatări periodice), 1-a inspirat pe doctorul Carey care, la o întâlnire cu fraţii baptişti, a aruncat o copie a revistei pe masă cu aceste cuvinte istorice memorabile:
„Uitaţi-vă la ce au făcut moravienii! Nu putem urma exemplul lor şi în ascultare de Domnul nostru Ceresc să mergem în lume şi să propovăduim Evanghelia păgânilor?"

Atât de recunoscut era caracterul de lider al Bisericii Moraviene în misiunile din străinătate, încât bine-cunoscutul istoric german al „Misiunilor protestante", Dr. Warneck mărturiseşte: „Această biserică mică a înfiinţat în douăzeci de ani mai multe lucrări misionare decât au făcut toate bisericile evanghelice în două secole".
O sută de ani au trecut de la acea minunată binecuvântare cu Duhul Sfânt - ani de continuă trezire şi lucrări misionare binecuvântate. Atât de numeroase sunt centrele lor de misiune încât se poate spune pe drept că soarele nu va apune niciodată peste ele. Dr. Thomas Chalmers, cel mai mare predicator şi lider al Scoţiei, aduce o mărturie elocventă despre misiunile moraviene:
„A trecut un secol de când au stabilit o legătură cu oamenii, la naşterea civilizaţiei. Din acel moment, au lucrat în diferite părţi ale lumii şi au reuşit să aducă multe regiuni la creştinism. Unul dintre principiile lor în ducerea mai departe a misiunilor era să nu se amestece cu alte lucrări; de aceea unii se întâlneau adesea cu ei în locuri izolate, unde îşi construiau cu bucurie o aşezare singuratică, având podgorii într-o sălbăticie prea puţin frecventată. Oh, când te uiţi la numărul şi măreţia realizărilor lor, când te gândeşti la lucrurile schimbate de ei, care erau neprelucrate şi care nu promiteau nimic, când te uiţi la satele pe care le-au format, asişti la dragostea sălbaticilor schimbaţi şi vezi smerenia lor - cine nu tânjeşte să aibă farmecul prin care ei au adus această transformare minunată? Cine nu ar renunţa în mod voit la parada elocvenţei umane şi la toată încrederea în argumentele omeneşti în schimbul acestora?"

Am numit acest capitol „Rusalii contemporane" şi îl voi încheia cu cuvintele sfântului episcop moravian, Evelyn Hasse:
„Aşa cum Biserica primară din Ierusalim a avut Rusalii în zilele apostolilor, iar membrii ei au pornit să fie martori ai lui Hristos „în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria, şi până la marginile pământului", şi această biserică a experimentat în mod asemănător puterea înviorătoare a Duhului Sfânt, când, în 1727, El S-a pogorât asupra membrilor adunaţi la Cină, şi i-a botezat făcându-i un singur trup, umplându-i cu o pasiune arzătoare şi nestinsă pentru îndeplinirea lucrării minunate a Mântuitorului şi pentru a face cunoscut omenirii Crucea şi mântuirea Sa."

„îndemnaţi de dragoste, către fiecare naţiune
a rasei umane aflată în păcat,
Vom face cunoscută mântuirea lui Hristos,
Vom proclama darul cumpărat cu sângele Său;
Să fie scopul şi datoria noastră fericită,
Să-L arătăm şi să-L zugrăvim,
în moartea şi în frumuseţea Sa."
- Zinzendorf

Aşa a fost acea zi de 13 august 1727. Contele Zinzendorf, oratorul şi liderul, a numit-o „ziua revărsării Duhului Sfânt asupra bisericii" - „zi de Rusalii". El o mai descrie cu următoarele cuvinte: „Mântuitorul a îngăduit să trimită Duhul asupra noastră, Duh pe care nu-L cunoscusem şi nu-L experimentasem până atunci." „Până atunci, NOI am fost liderii şi ajutoarele. Acum însuşi Duhul Sfânt a preluat controlul asupra tuturor: lucruri şi oameni."
De asemenea, el s-a rugat lui Isus:

„Doamne, Mare Preot şi Mântuitor al nostru, Toarnă foc şi a Duhului ardoare
Peste adunarea Ta de preoţi;
Când mijlocim şi ne rugăm pentru poporul Tău,
Dă-ne miros plăcut de tămâie,
Şi ţine ridicate mâinile noastre."

„Când am intrat şi am închis uşa, am avut impresia că L-am întâlnit pe Isus Hristosfaţă în faţă ... Nu a spus nimic, dar s-a uitat la mine în aşa fel încât să mă frângă la picioarele Sale. Am plâns tare, ca un copil, şi am făcut mărturisiri printre suspine ...
Când m-am întors, pregătindu-mâ să mă aşez lângă foc, am fost botezat în mod minunat cu Duhul Sfânt... Nu există cuvinte care să exprime dragostea extraordinară ce mi-a fost turnată în inimă. Am plâns de bucurie şi dragoste."

(Autobiografia lui Charles G. Finney).

„Fiecare pas în înaintarea în viaţa de credinţă e făcut printr-o apropiere deplină de Hristos,

prin credinţă, printr-un botez deplin cu Duhul Sfânt ... Pe măsură ce suntem goliţi de bizuirea pe sine, şi pe măsură ce, prin credinţă avem siguranţa botezului cu Duhul Sfânt, şi îi dăm întâietate lui Hristos, cu atât mai repede vom fi găsiţi plăcuţi înaintea lui Dumezeu ... Trebuie să te rogi cu credinţă pentru a primi Duhul Sfânt. Cu fiecare pas înainte, trebuie să reînnoieşti ungerea cu Duhul Sfânt, prin credinţă."

(„Predici despre Treziri"; „Lectures on Revivals" de Charles G. Finney").

„Dr. George W. Gale a eşuat în a primi ungerea divină cu Duhul Sfânt ce l-ar fi transformat într-o putere şi la amvon şi în societate, pentru a aduce oameni la mântuire. A eşuat în a primi botezul cu Duhul Sfânt, lucru indispensabil în succesul unei lucrări pastorale. Când Hristos Şi-a trimis ucenicii să meargă şi să propovăduiască, le-a spus să zăbovească în Ierusalim până vor primi putere de sus. Această putere era botezul cu Duhul Sfânt revărsat asupra lor în Ziua Cinzecimii ... E o însuşire indispensabilă pentru biruinţa lucrării şi de foarte multe ori am fost surprins şi îndurerat să văd cât de puţin este accentuată însuşirea de a-L predica pe Hristos păcătoşilor".

(Autobiografia lui Charles G. Finney).

Capitolul 2

Când S-a pogorât Duhul Sfânt

Rugăciunea precede întotdeauna Rusaliile. Faptele Apostolilor descrie multe revărsări ale Duhului Sfânt, dar niciodată separate de rugăciune. în zilele noastre, marile treziri din Coreea şi Ţara Galilor au fost precedate de luni, chiar ani de rugăciuni unite şi insistente. De aici se vede importanţa supremă a întâlnirii de rugăciune, pentru că ea este „stâlpul de sprijin al bisericii". înaintaşii noştri au descoperit-o acum două secole. Prima parte a anului 1727 nu părea deloc promiţătoare. Părerile diferite şi controversele aprinse pe marginea problemelor doctrinare ameninţau să dezmembreze biserica. Majoritatea erau membri ai Vechii Biserici Frăţeşti Moraviene. Dar şi alţi credincioşi au fost atraşi de Herrnhut. Luterani, reformaţi, baptişti şi alţii se alăturaseră comunităţii. Probleme legate de predestinare, sfinţenie, semnificaţia botezului şi modul de a boteza păreau să împartă credincioşii în numeroase secte aflate în stare de război. Cei mai oneşti şi spirituali oameni din mijlocul lor au început să strige cu putere către Dumnezeu pentru eliberare. Primul Lui răspuns a fost o revărsare generală asupra lor „a unui duh de îndurare şi de rugăciune" (Zaharia 12:10). Comentariul lui Henry Matthew referitor la acest fragment, s-a îndeplinit în cazul lor:

„Când Dumnezeu are în vedere să Se îndure de poporul Său, primul lucru pe care îl face este să îi aducă în rugăciune".

De asemenea, le-a trimis un lider şi eliberator în persoana tânărului nobil german, contele Zinzendorf, care în mod amabil, a oferit bisericii persecutate un refugiu pe proprietăţile sale. Acest tânăr sfânt şi geniu eminent a fost pregătit în mod divin pentru marea sa lucrare de conducere spirituală. întors la Dumnezeu încă din copilărie, la vârsta de 4 ani, el a făcut următorul legământ: „Dragă Mântuitorule, fii al meu, iar eu voi fi al Tău". Ca moto în viaţă el şi-a ales următoarea mărturisire devenită celebră: „Am o singură pasiune: Isus, şi numai Isus". Despre anii petrecuţi în şcoală, el face următoarea mărturisire: „Nu numai că am fost ferit de a comite păcate trupeşti, dar în câteva cazuri, am reuşit să îi conving să mi se alăture în rugăciune pe cei care încercaseră să mă îndrume greşit. Şi astfel, pe unii i-am câştigat pentru Hristos. Nu s-a întâmplat numai în cazul şcolii, dar şi al Universităţilor la care am fost, ca şi în călătoriile mele. în timpul facultăţii am avut realizări sportive, pentru că le-am considerat necesare; dar nu m-am complăcut niciodată în ideea de a dansa în locuri promiscue, al ambelor sexe, deoarece am socotit că e păcat şi greşit. Am fost atras de distracţii ca oricare altul; dar imediat ce s-a înfiripat o afecţiune nechibzuită pentru ele, m-am simţit condamnat. Sufletul meu se îndrepta continuu

către Cruce. Vorbeam despre acest subiect cu fiecare persoană pe care o întâlneam."
Terminând cursurile universitare, el îşi continuă educaţia călătorind în străinătate. Pretutindeni, e dominat de pasiunea sa pentru dragostea şi comuniunea cu Răscumpărătorul Răstignit. în Galeria de Artă din Dusseldorf, atenţia îi e atrasă în mod marcant de un „Iată Omul", pictat în mod foarte expresiv, deasupra căruia sunt scrise cuvintele:
„Hoc feci pro te;
Quid facis pro me?"
„Iată ce am făcut Eu pentru tine;
tu ce faci pentru Mine?"
Tânărul conte i-a scris unui prieten: „dacă obiectivul trimiterii mele în Franţa e să mă facă un om al lumii, susţin că sunt bani aruncaţi în vânt, pentru că Dumnezeu, în bunătatea Sa, mă păstrează

în dorinţa de a trăi numai pentru Hristos". în Paris, o ducesă 1-a întrebat:
-Bună seara, Conte, aţi fost la operă seara trecută?
-Nu, doamnă, i-a răspuns el, nu am timp de operă.
„Oh, mizerie strălucitoare!" a exclamat el părăsind acest oraş. Aşa era tânărul nobil pe care Dumnezeu 1-a trimis ca să fie liderul spiritual şi laic al câtorva sute de refugiaţi creştini, sinceri, dar certăreţi. Atât de eficientă şi de roditoare a fost conducerea sa, încât peste două secole, profesorul scoţian Binnie a declarat: „N-aş exagera afirmând că Zinzendorf a făcut mai multe decât oricare alt om pentru a salva secolul al XVIII-lea de ariditatea învăţăturii şi lucrării evanghelice".
Dacă ne întrebăm care este secretul reuşitei sale, două texte biblice sunt de referinţă: „Nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu - zice Domnul oştirilor!" (Zaharia 4:6). „După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunaţi; toţi s-au umplut de Duhul Sfânt, şi vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală" (Fapte 4:31). Contele Zinzendorf a învăţat de timpuriu secretul rugăciunii eficace. A fost atât de activ în crearea cercurilor de rugăciune, încât, la terminarea colegiului din Halle la vârsta de şaisprezece ani, el a înmânat faimosului profesor Francke o listă cu şapte societăţi de rugăciune. De-ar avea mulţi urmaşi printre studenţii de astăzi! Cât de repede s-ar rezolva problemele tinerilor şi ale adulţilor! Tinerii nobili din Herrnhut-ul anului 1727 se confruntau cu o stare, şi nu cu o teorie. Modalitatea în care îi puteai uni în credinţă, dragoste şi lucrare pe urmaşii pioşi ai lui Huss, Luther, Calvin, Zwingle, Scwenkfeld etc, dar cărora le plăcea să discute în contradictoriu, părea o problemă fără speranţă - exceptând o intervenţie divină. Ca răspuns la rugăciunile sincere şi perseverente, o înţelepciune supraomenească 1-a condus pe tânărul conte în folosirea anumitor mijloace ce s-au dovedit de o valoare inestimabilă. Episcopul J.T. Hamilton a atras atenţia asupra acestui lucru, într-un articol recent din *The Mor avion (Moravianul).* După descrierea Legământului Frăţesc creat de Zinzendorf, chemându-i „să caute şi să accentueze punctele în care sunt de acord", decât să

accentueze diferenţele, şi după discuţiile personale ale lui Zinzendorf cu fiecare membru adult din Herrnhut, Episcopul Hamilton afirmă:
„Dar un lucru mult mai important decât acesta a fost alăturarea lor în legământul solemn făcut de Zinzendorf, în ziua de 12 mai, de a-şi dedica vieţile aşa cum a făcut-o şi el în slujba Domnului Isus Hristos, fiecare cu chemarea şi statutul său. Acest legământ a stat la baza a ceea ce constituie astăzi Acordul frăţesc, legătura ce uneşte pe membrii şi bisericile noastre.
„A urmat alegerea a doisprezece presbiteri pentru a completa organizarea vieţii spirituale din Herrnhut, şi numirea unor persoane în diferite slujbe aşa cum au fost prevăzute în statut. Un asemenea ordin, el însuşi rezultat al unei încrederi mutuale şi al unei consacrări recunoscute în mod reciproc, a făcut posibil studiul biblic şi întâlnirile dese ale grupurilor de rugăciune. A marcat lunile următoare de vară, a arătat calea şi a pregătit botezul cu Duhul Sfânt, care a culminat cu acea zi binecuvântată de 13 august, înzestraţi cu o putere ce le-a permis bărbaţilor şi femeilor din Herrnhut să îşi slujească atât de eficient generaţia, în evanghelizarea ţărilor

creştine şi păgâne, în păstrarea unei credinţe vii în timpuri de indiferenţă generală şi de raţionalism, şi în promovarea unei educaţii care căuta să cultive inima, dar să informeze şi intelectul şi să asigure puritatea morală."
într-adevăr, marea trezire moraviană din 1727, care a atins punctul culminant pe 13 august, a fost precedată şi urmată de rugăciuni extraordinare. Duhul de îndurare şi de rugăciune stăruitoare s-a manifestat în prima parte a anului. Contele Zinzendorf a început să dea sfaturi spirituale unei clase de nouă fete, cu vârste între zece şi treisprezece ani. Istoricii acelei perioade ne spun despre conte că „se plângea frecvent prietenului său că, deşi copiii se comportau în modul cel mai admirabil, el nu observa la ei nici o urmă de viaţă spirituală; şi oricât de multe le-ar fi spus despre Domnul Isus, inimile nu le erau atinse. în nefericirea sa, s-a întors spre Dumnezeu în rugăciune, implorându-1 să reverse harul şi binecuvântarea Sa asupra acestor copii."
Ce imagine! Un tânăr german, nobil, bogat şi înzestrat aflat pe genunchi, agonizând în rugăciune pentru câteva şcolăriţe! Mai departe citim:
„16 iulie. Contele şi-a revărsat inima într-o rugăciune făcută din tot sufletul, însoţită de un şuvoi de lacrimi; rugăciunea a produs un efect extraordinar şi a constituit începutul lucrării ulterioare a Duhului lui Dumnezeu, dătător de viaţă şi energie." Pe lângă contele Zinzendorf au început să se roage şi alţii, aşa cum nu o mai făcuseră înainte. în „Zilele comemorative ale Bisericii Moraviene Reînnoite" este scris:
„22 iulie - Un număr de fraţi, legaţi prin legământ de bunăvoie, s-au angajat să se întâlnească adesea în Hutberg, pentru a-şi revărsa inimile în rugăciune şi imnuri.
„Pe 5 august, Păzitorul Legământului, şi anume Contele, şi-a petrecut întreaga noapte veghind, în compania a doisprezece sau paisprezece fraţi. La miezul nopţii, la Hutberg s-a ţinut o întâlnire vastă având ca scop rugăciunea, unde sentimentele puternice au triumfat.
„Dumnică, 10 august, aproape de prânz, în timp ce pastorul Rothe ţinea întâlnirea de la Herrnhut, s-a simţit copleşit de o putere de la Dumnezeu, minunată şi irezistibilă, şi s-a prăbuşit în ţărână înaintea lui Dumnezeu, împreună cu întreaga adunare, într-un extaz de emoţie. în această stare, au continuat până la miezul nopţii, implicaţi în rugăciune şi laudă, suferind şi implorând.
„După acea zi remarcabilă de binecuvântare, 13 august 1727, în care Duhul de har şi rugăciune a fost revărsat asupra adunării din Herrnhut, câţiva fraţi şi surori s-au gândit să pună deoparte câteva ore anume pentru rugăciune, în care să li se amintească de puterea acesteia şi să fie îndemnaţi de promisiunea ce însoţeşte rugăciunea fierbinte pentru a-şi revărsa inimile înaintea lui Dumnezeu".
„Cu atât mai mult era considerat un punct forte, faptul că în zilele Vechiului Legământ, focul sacru din altar nu avea voie să se stingă (Levitic 6:13,14), prin urmare, într-o adunare care este un templu al

Dumnezeului viu, unde El îşi are altarul şi focul, mijlocirea sfinţilor Săi ar trebui să se ridice înaintea Sa fără încetare ca un miros plăcut.
„Pe 26 august, douăzeci şi patru de fraţi şi acelaşi număr de surori s-au întâlnit, fiind de acord să continue rugăciunea de la miezul nopţii până a doua zi la miezul nopţii, împărţind în acest scop între ei cele douzeci şi patru de ore.
„Pe 27 august, regula a fost pusă în aplicare. în curând, mulţi s-au alăturat numărului de mijlocitori, crescând astfel până la şaptezeci şi şapte, şi chiar copiii treziţi au conceput un plan similar. Fiecare era atent la ora ce îi era destinată. Mijlocitorii au avut întâlniri săptămânale, în care s-au discutat lucrurile ce au fost considerate subiecte speciale de rugăciune şi aducere aminte înaintea lui Dumnezeu.
„Copiii, de ambele sexe au simţit un impuls puternic de a se ruga, şi era imposibil să asculţi

rugăciunile copilăreşti fără a fii adânc mişcat. O întâlnire binecuvântată a copiilor a avut loc în seara zilei de 26 august şi ziua de 29 august, de la 10 seara până la 1 dimineaţa când a avut loc o scenă mişcătoare. Fetele din Herrnhut şi Berthelsdorf au petercut aceste ore în rugăciune, plângând şi cântând, pentru Hutberg. în acelaşi timp, în altă parte, băieţii erau angajaţi în cele mai sincere rugăciuni. Duhul de rugăciune şi implorare revărsat asupra copiilor în acest timp a fost atât de puternic şi eficace încât e imposibil să fie descris în cuvinte potrivite. Acestea au fost zile de adevărată bucurie cerească pentru adunarea din Herrnhut. S-au uitat pe ei înşişi, au uitat lucrurile pământeşti şi trecătoare, au tânjit să fie sus cu Hristos, Salvatorul lor, în bucurie veşnică".
Un alt martor ocular povesteşte:
„Nu pot să atribui motivul acestei mari treziri printre copiii din Herrnhut decât revărsării minunate a Duhului Sfânt asupra adunării strânse pentru a lua Cina. Adierile Duhului au atins în mod egal pe cei tineri şi pe cei bătrâni."
Acesta este răspunsul la întrebarea capitolului „Când s-a pogorât Duhul Sfânt?". îl citām din nou pe episcopul Evelyn Hasse: „A existat vreodată în istoria bisericii o asemenea întîlnire extraordinară de rugăciune ca cea începută în 1727 şi continuată o sută de ani? E

ceva absolut unic. E cunoscută drept „Mijlocirea din oră în oră" (Hourly Intercession), adică prin schimbul făcut de fraţi şi surori, rugăciunea fără încetare s-a ridicat înaintea lui Dumnezeu pentru lucrarea şi nevoile bisericii Sale. O asemenea rugăciune duce întotdeauna la acţiune. în acest caz ea a aprins o dorinţă arzătoare de a face cunoscută păgânilor mântuirea lui Hristos. A dus la înfiinţarea Misiunii moderne în străinătate. Din acea comunitate rurală, restrânsă, în douăzeci şi cinci de ani au ieşit mai mult de o sută de misionari. în zadar cineva va căuta în altă parte ceva care să egaleze un lucru de asemenea anvergură." Un rezumat al capitolului poate fi regăsit în versurile cunoscute ale lui Montgomery:
„Au umblat cu Dumnezeu în Dragoste şi Pace,
Dar nu cu fraţii lor; în timp ce cu disciplină năzuiau înspre credinţă,
Frate cu frate se certa; Dar Cel în care ei s-au încrezut,
Şi care ştia că sunt ţărână S-a milostivit şi le-a vindecat slăbiciunile.
I-a găsit în casa Sa de rugăciune,
Adunaţi în acelaşi loc;
Şi astfel Şi-a descoperit prezenţa,
Ei s-au cutremurat şi-au plâns de bucurie.
Au împărţit aceeaşi pâine şi au băut din acelaşi pahar,
Au împărtăşit un singur botez şi au vorbit numai o limbă,
Iertând şi iertaţi fiind.
Cu limbi de foc au mers şi mai departe; Găsind plăcerea într-un subiect binecuvântat;
Dragostea lui Isus şi al Lui Nume;
Unindu-se cu toţii, copii ai lui Dumnezeu.
Această dragoste e încă tema şi lozinca noastră,
Să împlinim a dragostei poruncă,
Şi să iubim cum suntem iubiţi."
„Botezul cu Duhul Sfânt e o experienţă bine definită, de care cineva poate şi trebuie să ştie dacă l-a primit sau nu."
„Un om poate fi reînnoit de Duhul Sfânt şi totuşi să nu fie botezat cu Duhul Sfânt".
„Botezul cu Duhul Sfânt e lucrarea Duhului, diferită, ulterioară şi adiţională lucrării Sale de reînnoire. în procesul de reînnoire există o împărtăşire a vieţii, şi cel care îl primeşte e mântuit. în botezul cu Duhul Sfânt există o împărtăşire a puterii şi cel care îl primeşte e apt pentru lucrare".

„Botezat cu Duhul Sfânt", „umplut de Duhul Sfânt", „Duhul Sfânt s-a pogorât peste ei", „darul Duhului Sfânt s-a revărsat", „au primit Duhul Sfânt", „Duhul Sfânt a venit peste ei", „darurile Duhului Sfânt", „voi trimite peste voi făgăduinţa Tatălui Meu", „îmbrăcaţi cu putere de sus" sunt expresii din Noul Testament folosite pentru a descrie una şi aceeaşi experienţă."

(„Ce ne învaţă Biblia"- „What the Bible teaches", R.A. Torrey, D. D.)

„La ora trei ne-am adunat în faţa casei mamei domnului Moody; patru sute cinzeci şi şase, toţi studenţi ai universităţilor estice. Am început să urcăm panta muntelui. După ce am parcurs o anumită distanţă, domnul Moody a spus: „Nu cred că e nevoie să mergem mai departe. Să ne oprim aici. Nu văd de ce nu am îngenunchea aici să cerem lui Dumnezeu ca Duhul Sfânt să Se pogoare asupra noastră aşa cum S-a pogorât asupra apostolilor în ziua Cinzecimii. Să ne rugăm". Am îngenuncheat; câţiva dintre noi ne-am întins cu faţa la pământ, pe conuri de brad. Duhul Sfânt S-a pogorât asupra noastră. A fost o oră minunată. Mulţi nu o vor uita"

(„Persoana şi lucrarea Duhului Sfânt"- „The person and work of the Holy Spirit", R.A. Torrey, D.D.)

Capitolul 3

Mărturii ale Duhului Sfânt

Unul dintre primele rezultate ale botezului lor cu Duhul Sfânt a fost siguranţa plină de bucurie a iertării şi îndreptăţirii. Au experimentat acum, aşa cum nu au făcut-o înainte, forţa şi plinătatea Scripturii, „însuşi Duhul adevereşte împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu" (Romani 8:16).

O secvenţă a acestui eveniment merită o atenţie specială, pentru a întări atât propria lor experienţă, cât şi substanţa mesajului pe care l-au proclamat altora.

O fetiţă de unsprezece ani, Susanna Kuehnel, a avut parte de o trezire spirituală. Moartea liniştită a mamei sale dragi a determinat-o pe copilă să tânjească după o credinţă vie şi după siguranţa mântuirii, ca cele ale mamei ei. A fost învăţată şi încurajată să II caute pe Dumnezeu în rugăciune până va primi răspunsul. Cu o dorinţă arzătoare, ea s-a rugat pentru siguranţa binecuvântată a iertării şi păcii. Alţi câţiva s-au unit în rugăciune pentru ea, iar istoricul ne spune:

„La ora unu dimineaţa, în timp ce suspina şi se ruga, ea a fost cuprinsă de o bucurie de nedescris, l-a chemat pe tatăl ei care dormea într-o cameră alăturată şi care auzise ceea ce se întâmplase fără ca ea să ştie. Ea i-a spus: „Acum tată, am devenit copilul lui Dumnezeu şi ştiu ce a simţit mama". Nu numai că i-a relatat tatălui ei despre marea îndurare pe care i-a arătat-o Dumnezeu, dar din plinătatea inimii ei, le-a vorbit celor prezenţi despre bunătatea plină de dragoste a Domnului Isus faţă de ea şi a făcut-o cu atâta entuziasm, încât toţi au fost profund mişcaţi şi s-au simţit atraşi puternic spre Isus".

Un venerabil episcop al Bisericii Moraviene ne spune că „acea fetiţă, după ce a petrecut trei zile luptându-se cu Dumnezeu în rugăciune, în ziua de 6 august a experimentat un minunat sentiment divin al harului Mântuitorului nostru şi a obţinut în mod clar siguranţa mântuirii ei, încât neglijind chiar şi nevoile trupeşti, ea a petrecut cea mai mare parte a zilei lăudându-1 pe Răscumpărătorul ei". în altă parte, episcopul o numeşte „micuţa predicatoare a neprihănirii".

Acest adevăr binecuvântat de a fi martor al prezenţei Duhului Sfânt nu e o doctrină atât de

străină în prezent ca acum două secole. Ne aducem aminte cum fondatoarea Armatei Salvării, doamna Catherine Booth, în lucrarea de salvare a sufletelor, şi-a instruit co-lucrătorii în felul următor:
„Nu spuneţi nimănui că e mântuit. Eu niciodată nu o fac. Las acest lucru în seama Duhului Sfânt. Le spun cum să fie mântuiţi, încerc să îi ajut să ajungă pe calea credinţei. îi aduc cât de aproape pot de trupul frânt, binecuvântat al Domnului lor şi încerc să le arăt cât de doritor este El să îi primească; şi ştiu că atunci când îl primesc cu adevărat, Duhul lui Dumnezeu le va spune imediat că sunt mântuiţi. El nu are nevoie de ajutor pentru a face aceasta. S-a dovedit în sute de cazuri. Nimeni nu cunoaşte sufletul mai bine decât Dumnezeu. Nimeni nu vede căile întortocheate ale unei inimi stricate mai bine decât Dumnezeu. Nimeni, în afara lui Dumnezeu, nu poate spune când are loc o predare totală. Nimeni nu poate spune când mâna dreaptă este tăiată sau când ochiul drept este scos, în afară de Dumnezeu. Nimeni nu poate spune când un suflet este sincer, în afară de Dumnezeu, şi în clipa în care îl vede, El va spune că acel suflet este mântuit."
Experienţa moraviană de acum două secole dovedeşte autenticitatea mărturiei lui Catherine Booth. Rusaliile moraviene au produs aceeaşi siguranţă victorioasă şi plină de bucurie a mântuirii ca în zilele apostolilor. Ei pot mărturisi împreună cu apostolul Pavel: „Evanghelia v-a fost propovăduită nu numai cu vorbe, ci cu putere, cu Duhul Sfânt şi cu o mare îndrăzneală" (I Tesaloniceni 1:5). Nu poate fi găsită o ilustrare mai bună a acestor cuvinte decât în viaţa şi mărturia lor, care a dus la convertirea celor doi fraţi faimoşi, John şi Charles Wesley. în privinţa gradului adânc de cunoaştere şi al influenţei, această experienţă spirituală merită a sta în rândul convertirilor istorice ale sfântului Pavel, sfântului Augustin, Martin Luther şi John Bunyan. Trebuie ca fiecare lucrător creştin care vrea să câştige suflete, să cugete adânc la ea. Caracterul ei profund, regenerator şi puterea ei transformatoare merită o consideraţie specială. Această istorisire extraordinară se regăseşte pe scurt chiar în cuvintele cunoscuţilor autori şi protagonişti.
în toamna anului 1735, John şi Charles Wesley se aflau în drumul spre America, ca misionari anglicani. Un grup de imigranţi moravieni călătorea pe acelaşi vapor. în timpul unei furtuni, pericolul unui naufragiu era iminent. John Wesley îşi începe astfel jurnalul:
„La ora şapte m-am îndreptat către germani. Observasem mai demult seriozitatea comportamentului lor. Au dovedit cât de smeriţi sunt făcând diferite servicii altor pasageri, pe care niciun englez nu le-ar fi făcut, şi pentru care nu au dorit niciun fel de plată, afirmând: „A fost bine pentru inimile lor mândre", şi „Mântuitorul lor iubit a făcut mult mai multe pentru ei". Fiecare zi le-a dat ocazia de a arăta o smerenie pe care nici o ofensă nu a atins-o. Dacă erau împinşi, loviţi sau doborâţi, se ridicau şi mergeau mai departe; nu se auzea nici o plângere din gura lor. Acum exista ocazia de a testa dacă au fost eliberaţi de duhul fricii, ca şi de cel al mândriei, furiei şi răzbunării. în mijlocul psalmului cu care a început serviciul lor, marea s-a dezlănţuit, a rupt în bucăţi vela principală, a umplut puntea cu apă, ca şi cum marele adânc ne-ar fi înghiţit deja. S-a auzit un strigăt teribil din mijlocul englezilor. Germanii cântau calm mai departe. După aceea l-am întrebat pe unul dintre ei: „Nu te-ai temut?" El mi-a răspuns: „Mulţumesc Domnului că nu mi-a fost teamă". Am întrebat: „Dar femeilor şi copiilor voştri nu le-a fost frică?" El a replicat cu blândeţe: „Nu, femeile şi copiii noştri nu se tem de moarte".
După ce au ajuns în Georgia, Wesley a căutat sfatul spiritual al episcopului moravian, A. G. Spangenberg. Pe data de 7 februarie 1736, el a scris în jurnal: „Domnul Oglethorpe s-a întors din Savana împreună cu domnul Spangenberg, unul dintre pastorii germanilor. Curând am aflat ce fel de om este şi i-am cerut sfatul cu privire la viaţa mea. El mi-a spus:
„Frate, mai întâi trebuie să îţi pun câteva întrebări. Porţi mărturia în tine însuţi? Duhul lui Dumnezeu poate adeveri împreună cu duhul tău că eşti copilul lui Dumnezeu?" Am fost surprins şi nu am ştiut ce să răspund. El a observat şi m-a întrebat: „îl cunoşti pe Isus

Hristos?"

Am luat o pauză şi am spus: „Ştiu că El este Răscumpărătorul lumii". „E adevărat", a spus el, „dar ştii că El te-a răscumpărat şi pe tine?" Am răspuns: „Sper că El a murit ca şi eu să fiu salvat". El a adăugat: „Ştii acest lucru pentru tine?" „Da, ştiu", am spus. Dar mă tem că au fost doar cuvinte goale."
Experienţa lui John Wesley cu moravienii asemănători lui Hristos pe puntea vaporului, ca şi cercetarea ulterioară a inimii sale de către episcopul Spangenberg, cu referire la naşterea din nou şi siguranţa mântuirii, au lăsat o impresie durabilă asupra întregii sale vieţi şi nu numai că i-a influenţat învăţătura în mod permanent, dar şi comportamentul în timpuri de încercare şi persecuţie. La întoarcerea sa în Anglia, doi ani mai târziu, Wesley a scris în jurnalul său:
„Am plecat în America pentru a-i converti pe indieni; dar vai! Cine mă va converti pe mine? Cine mă va elibera de inima mea necredincioasă? Am o religie bună. Pot să vorbesc bine; şi cred în mine când nu mă paşte nici un pericol; dar dacă aş privi moartea în faţă, sufletul mi s-ar tulbura. Nu aş putea spune „moartea este un câştig!"
„Port un păcat de frică, Că atunci când voi toarce ultimul fir, Voi pieri pe ţărm".
în Marea Britanie, John şi Charles Wesley au devenit destul de apropiaţi de fraţii moravieni. Peter Boehler, ajuns mai târziu episcop al Bisericii Moraviene, a fost binecuvântat în mod special în eforturile sale de a-1 conduce pe John Wesley la lumina deplină a Evangheliei. Sub data de 4 martie, 1738, Wesley scrie următoarele în jurnalul său:
„Mi-am găsit fratele la Oxford, recuperându-se după pleurezie; cu el era şi Peter Boehler: prin care (în mâna măreţului Dumnezeu) duminică, pe data de 5, am fost convins de necredinţa mea, de nevoia mea de acea credinţă prin care suntem mântuiţi. Imediat mi-a venit în minte acest gând: „Lasă-te de predicat. Cum poţi predica altora când tu însuţi nu ai credinţă?" L-am întrebat pe Boehler dacă el crede că ar trebui să renunţ. El a răspuns:
-Nicidecum.
L-am întrebat:
-Dar ce pot să predic?

El a zis:
-Predică credinţa până o ai; apoi pentru că o ai, vei propovădui credinţa.
Astfel, pe data de 6, luni, am început să propovăduiesc această nouă doctrină, deşi sufletul meu a pornit şovăielnic în lucrare. Prima persoană pe care am condus-o spre mântuirea numai prin credinţă a fost un prizonier condamnat la moarte."
în cele din urmă, el însuşi a fost condus spre siguranţa deplină a mântuirii. Propria sa mărturie în acest sens e concludentă. Citim în jurnalul său:
„Miercuri, 3 mai 1738. Fratele meu a avut o discuţie personală şi lungă cu Peter Boehler. L-a rugat pe Dumnezeu să îi deschidă ochii; aşa că şi el a văzut clar care este natura acelei credinţe vii, unice şi adevărate, prin care „prin har suntem mântuiţi".
„Miercuri, 24 mai. Seara am mers nu prea doritor la o întâlnire pe strada Aldersgate, unde cineva citea prefaţa lui Luther la Epistola către Romani. La nouă fără un sfert, în timp ce descria schimbarea pe care o produce Dumnezeu în inimă prin credinţa în Hristos, am simţit o căldură ciudată în inimă. Am simţit credinţa adevărată în Hristos, numai în El, pentru a fi mântuit. O siguranţă mi-a fost dată că El mi-a luat toate păcatele şi m-a salvat de sub legea păcatului şi a morţii.
„Vineri, 26 mai. Sufletul meu e împăcat, dar încă trece prin greutăţi, din cauza diferitelor ispite. L-am întrebat pe domnul Telchig, moravianul, ce să fac. El mi-a spus:
-Nu trebuie să te lupţi cu ele în acelaşi mod ca şi înainte, ci fugi de ele în momentul în care apar, şi caută adăpost în rănile lui Isus."
Metodiştii şi moravienii se întâlneau deseori în acele zile pentru studiu biblic şi rugăciune. Marele predicator, George Whitefield face referire în jurnalul său la o Agapă moraviană şi la întâlniri de rugăciune. Biograful său ne spune:
„Whitefield a început noul an (1739) la fel de glorios ca şi anul care a trecut. A luat Cina, a predicat de două ori, a avut două expuneri, a asistat la o agapă moraviană în Fetter Lane, unde şi-a

petrecut noaptea în rugăciune, în laudă şi mulţumire; apoi a spus că „a fost cea mai fericită zi de Anul Nou din câte a avut".
„Agapa de la Fetter Lane a fost una memorabilă. în afară de şaizeci de moravieni, au fost prezenţi nu mai puţin de şapte metodişti de la Oxford, şi anume, John şi Charles Wesley, George Whitefield, Wesley Hali, Benjamin Ingham, Charles Kinchin şi Richards Hutchins, toţi hirotonisiţi ca preoţi ai Bisericii Anglicane. Wesley scrie: „La ora trei dimineaţa, în timp ce continuam să ne rugăm, puterea lui Dumnezeu a venit în mod minunat asupra noastră, atât de puternic, încât mulţi au început să plângă de bucurie, şi mulţi au căzut cu faţa la pământ. Imediat ce ne-am revenit puţin din înfiorarea şi uimirea de a ne afla în prezenţa Maiestăţii Sale, am izbucnit într-un singur glas: „Te preamărim Doamne; Te recunoaştem ca Domn!"
Una dintre primele persoane convertite de Wesley a fost iubita sa mamă, „sfânta Susanna", pe care cineva a numit-o „mama mişcării metodiste şi a încă nouăsprezece copii." Următorul paragraf face parte din jurnalul lui John Wesley:
„Luni, 3 septembrie. Am avut o lungă discuţie cu mama, care mi-a spus că până nu demult, ea abia a auzit pomenindu-se despre primirea iertării păcatelor acum, sau despre Duhul lui Dumnezeu ce adevereşte împreună cu duhul nostru; şi cu atât mai puţin îşi imaginase ea vreodată că acesta era un privilegiu al tuturor credincioşilor adevăraţi. „De aceea", a spus ea, „nu am îndrăznit să îl cer niciodată pentru mine. Dar acum două sau trei săptămâni, în timp ce fiul meu, Hali pronunţa acele cuvinte întinzând paharul către mine, „Sângele Domnului Isus Hristos ce a fost vărsat pentru voi", cuvintele mi-au străpuns inima şi ştiu că Dumnezeu mi-a iertat păcatele, de dragul lui Hristos."
Convertirea lui John şi Charles Wesley marchează o epocă în istoria protestantismului. într-o predică recentă despre John Wesley, Dr. S. Parkes Cadman, preşedintele Consiliului Federal al Bisericilor, a rostit următoarele:
„într-o călătorie spre Georgia, s-a alăturat unor fraţi moravieni care i-au arătat nevoia unei legături personale şi regeneratoare cu Hristos. Nu s-a odihnit nici un moment până nu a stabilit acea legătură. Nu e prea mult să afirmăm că ceea ce s-a întâmplat în acea căsuţă de întâlnire, de pe strada Aldersgate, în ziua de 24 mai, 1738 a schimbat destinul politic şi religios al protestantismului englez. Prin

ajutorul lui Dumnezeu, el a reaprins focul stins al religiei. Convertirea sa a încununat pregătirea. Născut a doua oară, de fiecare dată în mod minunat, el nu poate fi înţeles separat de educaţia primită la parohia din Epworth şi de transformarea sa din strada Aldersgate din Londra."
Estimările lui Wesley referitoare la trezirea ce a dus la convertirea sa, au fost în mod remarcabil profetice. Când tatăl său spiritual, Peter Boehler, care era cu nouă ani mai tânăr, a părăsit Anglia după o şedere de câteva luni, Wesley notează în jurnal:
„Peter Boehler s-a îmbarcat pentru a pleca în Carolina. Ce lucrare a început Domnul odată cu venirea sa în Anglia! O asemenea lucrare nu va avea sfârşit, până când cerul şi pământul nu vor trece!"
Câteva paragrafe din scrisorile lui Peter Boehler către contele Zinzendorf pot încheia capitolul despre mărturii ale Duhului Sfânt:
„Poporul englez a făcut multe lucruri minunate pentru mine. Deşi nu vorbesc engleza prea bine, au fost întodeauna gata să asculte despre Mântuitorul nostru, despre sângele şi rănile Sale, şi despre iertarea păcatelor."
„Pe 28 februarie am călătorit cu fraţii John *şi* Charles Wesley. Cel mai în vârstă dintre ei, John e un om amabil; admite că nu îl cunoaşte cu adevărat pe Mântuitor, dar e gata să înveţe. Ne iubeşte sincer. Fratele lui, cu care ai discutat adesea anul trecut când ai fost în Londra e foarte tulburat şi nu ştie de unde să înceapă să înveţe despre Mântuitor."
„L-am auzit pe John Wesley predicând. Am înţeles tot ceea ce spunea, dar nu a fost ceea ce am dorit să aud. De aceea i-am luat pe patru dintre fraţii noştri englezi, printre care şi Wolf, pentru a-1 vedea, ca ei să îi mărturisească experienţa lor şi să îi arate că Mântuitorul îi primeşte pe păcătoşi degrabă şi cu bunătate. Pe rând, ei i-au dezvăluit lui Wesley ceea ce experimentaseră. în mod special, Wolf, un nou convertit, a vorbit cu pasiune şi cu putere mare despre harul primit. Wesley şi cei care erau cu el îl ascultau cu uimire. Mai apoi, l-am întrebat pe Wesley ce crede despre aceste experienţe. El

mi-a spus că patru exemple nu sunt suficiente pentru a-1 convinge. I-am spus că pot să îi adiuc încă opt exemple similare din Londra. După scurt timp, el s-a ridiicat şi a spus:
-Să cântăm imnul 456,, „Sufletul meu se prosterne înaintea Ta".
în timp ce cânta, îşi ştergea deseori ochii, iar apoi m-a chemat în camera sa şi mi-a mărturisit că acum e convins de adevărul celor spuse de mine despre credinţă, şi că nu va mai pune la îndoială, dar încă nu a ajuns la acest har. Cum poate să aibă siguranţa credinţei? Nu a păcătuit atât de grav ica alţii. I-am spus că e păcat şi faptul de a nu crede în Mântuitor şi l-am sfătuit să îl caute pe Hristos până îl va găsi ca Mântuitor. M-am s imţit puternic îndemnat să mă rog cu el şi să chem pe Răscumpărător să aibă milă de acest păcătos. După rugăciune, Wesley a spus că atunci când darul credinţei mântuitoare va fi al lui, nu va mai predica despre alt subiect."
„Am avut o altă discuţie afectuoasă cu John Wesley. M-a informat despre împotrivirea pe care a întâlnit-o din partea unor slujitori ortodocşi cărora le-a făcut cunoscută convingerea sa, că încă nu e în posesia credinţei adevărate, mântuitoare. M-a întrebat ce trebuie să facă. Ar trebui să le spună despre starea sa oamenilor cărora le-a predicat? I-am spus că nu îi pot da nici un sfat în această privinţă, doar să caute îndemnurile Mântuitorului. Dar l-am rugat fierbinte să nu caute în viitor harul Mântuitorului, ci să creadă că harul este prezent, aproape de el, că inima lui Isus este deschisă şi că dragostea pentru el este mare. El a plâns cu amar şi mi-a cerut să mă rog cu el. Pot să afirm cu sinceritate că e un biet păcătos, cu inima frântă, flămând după o neprihănire, mai bună decât cea avută până atunci, neprihănirea lui Isus Hristos. Seara, a predicat din I Corinteni 1:23-24: „Dar noi propovăduim pe Hristos cel Răstignit", etc. Avea peste patru mii de ascultători şi a vorbit într-un mod care i-a uimit pe toţi. Nu mai auziseră niciodată o asemenea doctrină din gura sa. Primele lui cuvinte au fost: „Vă mărturisesc sincer că sunt nevrednic de a vă predica despre Isus cel Răstignit". Toţi păcătoşii au apreciat acest lucru, toţi cei care au simţit propria nefericire. Mulţi au fost treziţi de această predică!"
Aşa a notat Peter Boehler. Nu putem decât să exclamăm: „Ce suflet cu adevărat nobil a fost John Wesley!

Nu e de mirare că a predicat despre Duhul Sfânt şi puterea sa, iar rezultatul a fost că mai mult de 130 000 de persoane i s-au alăturat în timpul vieţii. La opt ani de la moartea lui Wesley, mişcarea metodistă număra douăsprezece milioane de adepţi; astăzi sunt aproape treizeci de milioane. Dean Farrar a spus foarte bine: „Mişcarea evanghelică, mişcarea de la Oxford, ca şi entuziasmul recent al Armatei Salvării se regăsesc în exemplul lui Wesley şi în convingerile pe care le-a insuflat." Episcopul Lightfoot a mărturisit de asemenea că „cei din Armata Salvării, îndrumaţi de John Wesley, au învăţat ei înşişi şi au dat învăţături Bisericii cu privire la secretul pierdut al nevoii de Mântuitor a sufletului uman."
Stăm în duh, în jurul patului în care zace John Wesley. Timp de aproape trei decenii, L-a predicat pe Hristos şi a practicat neprihănirea. în lucrarea sa neobosită, a călătorit anual mai mult de 4 500 de mile, a avut câte două sau chiar mai multe predici pe zi, adesea în faţa unui public numeros. La vârsta de 86 de ani, s-a adresat unei adunări de 25 000 de persoane. Acum, acest soldat bătrân şi valoros al Crucii înfruntă „ultimul duşman". îl auzim şoptind continuu:
„Sunt cel mai mare dintre păcătoşi, Dar Isus a murit pentru mine".
Recunoaştem această mărturisire a credinţei, în natura şi modul ei de exprimare. Cântecele şi predicile fraţilor moravieni o au ca temă constantă. în mijlocul lor, Wesley a învăţat şi a primit acest adevăr mântuitor. Prietenul şi colegul său de lucrare, „sfântul" John Fletcher, un lider al mişcării metodiste, înainte de a pleca din această viaţă, a lăsat următoarea mărturisire:
„Nu am nimic, nimic nu sunt.

Comoara mea e sângele Mielului,
Acum şi în veci".

Putem vorbi în limbi omeneşti şi îngereşti, putem avea darul prorociei şi putem înţelege toate misterele şi să avem toată cunoştinţa, putem avea credinţă încât să mutăm munţii, putem renunţa la bunurile noastre pentru a-i hrăni pe săraci, şi ne putem da trupurile să fie arse, dar în clipa morţii şi în ziua judecăţii nimic nu va fi de folos dacă nu am învăţat în şcoala Duhului Sfânt că:

„Sunt cel mai mare dintre păcătoşi, Dar Hristos a murit pentru mine."

„Hristosul glorificat botează cu Duhul Sfânt. Când însuşi Domnul Isus a fost botezat cu Duhul, a fost pentru că S-a smerit şi S-a oferit pe Sine ca să ia parte la botezul de pocăinţă al lui Ioan - un botez pentru păcătoşi - în Iordan. Când a luat asupra Sa lucrarea de răscumpărare, a primit Duhul Sfânt pentru a-L împuternici în lucrare din acel moment până la cruce. „S-a adus ca jertfă fără pată înaintea lui Dumnezeu". Doreşti ca acest Hristos glorificat să te boteze cu Duhul Sfânt? Pune-te în slujba Sa, pentru a duce mai departe lucrarea Sa măreaţă de a face cunoscută păcătoşilor dragostea Tatălui. Dumnezeu ne ajută să înţelegem ce lucru minunat e să primim Duhul Sfânt cu putere din partea Hristosului glorificat. L-ai primit? Viaţa din belşug nu e nici mai mult, nici mai puţin decât viaţa deplină a lui Hristos, ca Cel Răstignit, înviat şi Glorificat, Cel ce botează cu Duhul Sfânt, care Se descoperă în inimile şi vieţile noastre, ca Domn al tuturor".

(Andrew Murray în „Viaţa de rugăciune", The Prayer-Life).

„înainte de a îngenunchea pentru a primi botezul cu foc, vă îndemn stăruitor să vedeţi dacă sufletele vă sunt în armonie cu voia şi scopul Duhului Sfânt pe care îl căutaţi. Fiţi siguri că acel canal al comunicării prin care trebuie primit botezul cu Duhul Sfânt e deschis. Zilele trecute am auzit de nişte oameni care nu puteau scoate apă. Au deschis robinetul de mai multe ori, dar nu curgea apă. Au sunat la companie, iar aceasta a trimis un om să examineze instalaţiile, dar totul era în regulă. Rezervorul era plin; ţevile, robinetul, instalaţia, toate erau în regulă, dar nici urmă de apă. în cele din urmă au verificat ţeava şi au găsit un şoarece. E inutil să deschizi robinetul, să te rogi, să cânţi şi chiar să crezi, dacă există ceva ce te trage înapoi, sau refuzi să faci ceva - un idol, ceva în privinţa căruia te simţi condamnat, dar nu renunţi, ceva ce se află pe ţeava. Poate că e un lucru fără valoare, vrednic de dispreţ. Aruncă-l; renunţă la el. Distruge idolii, obstacolele pe vecie. Lasă să existe o comunicare directă între tine şi Dumnezeu. Renunţă la toate şi vei fi umplut înainte de a te ridica de pe genunchi; lumea îi va simţi puterea, iar Dumnezeu va avea toată gloria"

(„Ostaşii Salvării" de William Booth, „Salvation Soldiery").

Capitolul 4

Şi-Mi veţi fi martori"

„Veţi primi o putere, când se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, şi-Mi veţi fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria şi până la marginile pământului" (Fapte 1:8).

O trăsătură a botezului adevărat cu Duhul Sfânt este proslăvirea lui Hristos. „El Mă va proslăvi", a spus Isus făcând referire la Mângâietorul promis (Ioan 16:14). O consecinţă a Rusaliilor în zilele apostolilor a fost hotărârea „de a nu şti între oameni altceva decât pe Isus Hristos şi pe El Răstignit" (Fapte 2:23; 3:15; 4:10; I Corinteni 2:2, etc).

Exact acest lucru s-a întâmplat în Herrnhut acum două secole. Au fost umpluţi cu Duhul Sfânt şi au devenit martori ai lui Hristos cel Răstignit. Teologia lor a devenit Cristologie. Crezul lor se rezuma la un singur cuvânt „Crucea". Unul dintre ei, John Cennick a exprimat acest lucru în următoarea strofă:

„Hristos e Stăpânul şi Domnul nostru,
Plinătatea Treimii în Unul singur;

Numai viaţa, moartea, neprihănirea şi sângele Său,
Sunt a credinţei noastră temelie.
Divinitatea şi moartea Sa
Vor fi subiectul nostru până în veşnicie".
Botezul cu Duhul Sfânt a făcut ca Biserica Moraviană Reînnoită să-L vadă numai pe Hristos între oameni. Viziunea lor spirituală a devenit atât de pătrunzătoare încât îl puteau „vedea pe Cel ce este

nevăzut" (Evrei 11:27). înfăţişarea cu care le apărea de obicei era cea a „unui miel pe care îl duci la măcelărie, străpuns pentru păcatele lor, zdrobit pentru fărădelegile lor".
în prezenţa divină a lui Hristos, sângerând şi murind, au fost copleşiţi de propria păcătoşenie şi de harul Său îmbelşugat. Controversele şi certurile au fost reduse la tăcere. Pasiunile şi mândria le-au fost răstignite privind la agonia „Dumnezeului muribund". împreună cu apostolul au învăţat să moară zilnic faţă de lume, de fire şi de diavol, şi să trăiască pentru Cel ce a murit pentru ei. Din acel moment, unica lor pasiune a fost să privească la Rege în toată splendoarea Sa, şi să îl proclame pe „mielul dus la măcelărie" ca „lider al zecilor de mii şi plin de farmec". Au făcut exact ceea ce cântau:
„Apoi le voi spune păcătoşilor din jur,
Ce Mântuitor minunat am găsit
Voi arăta sângele ispăşitor,
Şi voi rosti „Iată calea către Dumnezeu".
Rugăciunile, imnurile, discuţiile, serviciile lor religioase aveau o singură temă - sângele, rănile şi moartea lui Isus. Marele lor lider, contele Zinzendorf, a făcut cunoscută tema în imnul său celebru:
„Sângele şi neprihănirea Mântuitorului Sunt al meu veşmânt glorios, a mea frumuseţe, Astfel îmbrăcat, nu trebuie să mă tem, Când vin în prezenţa Sa.
„Mielul lui Dumnezeu, sfânt şi fără pată, Care Şi-a dat viaţa şi sângele de bunăvoie, Pentru a răscumpăra ale mele multe păcate, Eu Domnului şi Mântuitorului meu aparţin.
în El mă-ncred în veci de veci,
El mi-a iertat îngrozitoarea vină
De aceea nu mă tem de ziua judecăţii.

Sângele şi moartea Mielului Formează a mea credinţă Şi vor rămâne de-acum înainte, A mea încredere şi nădejde."
Numai veşnicia poate arăta câţi au venit la credinţă datorită acestui imn.
Serviciile religioase moraviene îl aveau în centru pe Hristos şi jertfa Sa, la fel ca şi imnurile lor. în una din scrisorile lui Zinzendorf găsim următoarea mărturisire:
„Metoda noastră de a-L proclama pe Hristos e aceasta: să arătăm fiecărui suflet pe Mielul ce a murit pentru noi care, deşi era Fiul lui Dumnezeu, S-a dat pe Sine pentru păcatele noastre, să-L arătăm ca Dumnezeu al lui, ca Mijlocitor între el şi Dumnezeu, ca tronul Său de slavă, ca exemplu, ca frate, ca propovăduitor al legii, ca Mângâietor, ca prieten, ca Mântuitor, pe scurt, ca Totul în toate; prin propovăduirea sângelui Său, şi a dragostei Sale până la moarte, şi încă moarte de cruce. Niciodată, în conversaţie sau în ceartă, să nu ne abatem de la Mielul iubitor nici măcar pentru un sfert de oră. Să nu găsim nici o virtute în afara Sa, ci doar de la El şi prin El. Să nu predicăm nici o poruncă decât credinţa în El, nici o altă îndreptăţire decât cea ispăşită de El pentru noi, nici o altă sfinţire decât privilegiul de a nu mai păcătui; nici o altă fericire decât a fi aproape de El, de a ne gândi la El şi de a fi plăcuţi înaintea Lui; nu ar exista nici un alt sacrificiu de sine decât să fim lipsiţi de El şi de binecuvântările Sale; nici un alt

dezastru decât să nu fim plăcuţi înaintea Lui; nici o altă viaţă decât în El."
Predicarea era atât de Cristo-centrică, încât profesorul Binnie a declarat recent într-o serie de predici ţinute în Biserica Liberă Sfântul George din Edinburgh: „Contele Zinzendorf a predicat Evanghelia cu o simplitate şi putere remarcabile într-o epocă ce avea mare nevoie de aşa ceva - avea nevoie să fie îndepărtată de controversele neprofitabile care îi consumau energiile vitale şi să fie stârnită pentru a-şi deschide inima mesajului de împăcare prin Hristos. Acest mesaj evanghelic nu numai că a fost vestit de însuşi contele Zinzendorf persoanelor de diferite ranguri sociale, în jumătate dintre ţările

europene şi în coloniile din America, dar 1-a trimis şi păgânilor de care nimănui nu-i păsa. A fost un mare evanghelist şi misionar".
Unul dintre contemporanii săi, Contele Schrautenbach ne oferă următoarea descriere a predicatorului Zinzendorf:
„Rar citea vreo carte cu excepţia Bibliei. Nu şi-a scris niciodată predicile, dar efectul lor era extraordinar. Discursurile sale erau similare monologurilor rostite în faţa unui auditoriu. Serviciile religioase nu au avut niciodată o reflectare mai adevărată a caracterului, geniului şi gândurilor lăuntrice ale unui orator. Când îl ascultăm, îi vedem sufletul dezgolit în faţa noastră. Convingerile sale personale se pot simţi în toate cuvintele rostite. Vocea sa e puternică, plăcută, sonoră, capabilă de tonalităţi şi expresii melodioase, când vorbea şi când cânta. Viaţa, sufletul şi armonia dovedesc ceea ce spune şi face. înfăţişarea sa e sublimă şi capabilă de mari expresii. Fruntea sa era înaltă şi mare; ochii săi de un albastru închis, înflăcăraţi şi în continuă mişcare; buzele sale, bine conturate, liniştit închise, iar privirea sa, rapidă şi pătrunzătoare. Era respectuos faţă de fiecare persoană întâlnită; toţi simţeau şi recunoşteau superioritatea sa".
Despre el, în calitate de câştigător de suflete, moravianul Wachovia spune: „Nu a mai existat un alt om de la Hristos şi apostoli care să se ocupe atât de bine cu sufletele precum contele Zinzendorf. A crezut cu tărie în harul spontan. Avem un scurt citat de al lui pe baza acestui subiect.
„Când Duhul lui Dumnezeu ne luminează la un moment dat cu o lumină spontană, după aceea nu trebuie să stingem flacăra, să o distrugem sau să o ascundem".
„Propria sa experienţă, ca şi experienţele altora dovedesc cele spuse. Scopul său în viaţă a fost fixat într-o clipă. într-o galerie de artă, a privit la capul lui Hristos, cu coroana de spini şi faţa însângerată, iar dedesubt a citit inscripţia: „Iată ce am făcut Eu pentru tine; tu ce faci pentru Mine?" şi într-o clipă s-a decis ce să facă pentru tot restul vieţii. A fost o viaţă plină de roade, deoarece prin influenţa sa directă sau indirectă, milioane de suflete au fost aduse în împărăţia lui Dumnezeu".

Contele Zinzendorf a ştiut prea bine că toţi cei ce trăiesc cu evlavie în Hristos Isus vor suferi împotriviri şi persecuţii. In vremurile moderne, nimeni nu a experimentat mai bine aceasta decât el. Ca lider al celor ce tulbură împărăţia diavolului, a fost luat drept ţintă de duşmanul sufletelor. Dar nici minciunile, nici calomniile, nici încercările sau suferinţele nu l-au clintit câtuşi de puţin. Dimpotrivă, i-a încurajat şi sfătuit pe fraţii din lucrare şi pe colucrătorii săi să fie evanghelişti ai trezirii, în defavoarea popularităţii personale. în una din scrisorile lui, el le spune:
„Fiecare predicator să fie sigur că dacă îi place confortul, dacă doreşte ca lucrurile să aibă un curs liniştit în congregaţia sa, atunci nu vor avea loc treziri şi convertiri. Pentru că din clipa în care aceste stări vor apărea, diavolul va fi dezlegat, indiferent cât de bine merg şi sunt conduse toate lucrurile."

„într-o biserică apostolică, e potrivită învăţătura mai blândă. Dar dacă într-o congregaţie mixtă, nu există fii ai tunetului, nici un Ilie, oamenii vor adormi".
„Stilul de învăţătură pe care multe congregaţii sunt forţate să îl asculte e prea filosofic, rece, logic, confuz, precaut şi rezervat. Un predicator, pentru a avea rezultate, trebuie să fie îndrăzneţ, puternic prin Dumnezeu pentru a desface legăturile solide, pentru a descuraja închipuirile şi orice lucru măreţ care se înalţă pe sine împotriva cunoaşterii lui Dumnezeu, şi pentru a aduce orice gând în ascultare de Hristos. Trebuie să îndure toate împotrivirile, să nimicească modelele atrăgătoare, dar false ale formalismului şi făţărniciei. Răstoarnă, arde şi distruge orice temelie greşită, împreună cu suprastructura, pentru a construi Domnului o casă spirituală".
Suma şi substanţa Evangheliei predicate în toate colţurile lumii de moravienii umpluţi cu Duhul Sfânt pot fi învăţate din următoarele extrase, luate la întâmplare din predicile lui Zinzendorf:
„Creştinii sunt poporul lui Dumnezeu, născuţi de Duhul Sfânt, supuşi Lui, aprinşi de focul Său; sângele Lui este slava lor."
„Pentru a predica bine, priveşte la trei lucruri înaintea oricărei predici; o dată la propria păcătoşenie; a doua oară la adâncimea

ticăloşiei umane din jurul tău; şi a treia oară la dragostea lui Dumnezeu prin Isus Hristos. Astfel, golit de sine, şi plin de dragoste pentru oameni, poţi să administrezi mângâierea lui Dumnezeu oferită sufletelor".
„Mai mult ca niciodată, sunt un biet păcătos, captiv al dragostei veşnice, alergând alături de carul său biruitor şi, atâta timp cât trăiesc nu doresc să fiu nimic altceva".
„întreg pământul este al Domnului; sufletele oamenilor îi aparţin; eu sunt datornicul lor."
„Nu e suficient să te bazezi numai pe harul lui Dumnezeu în general; trebuie să zidim pe harul lui Dumnezeu, prin sângele lui Isus".
„In fiecare etapă şi fază a vieţii noastre spirituale, a creşterii şi lucrării, sângele lui Isus e indispensabil".
„Sângele lui Hristos nu e numai remediul suveran pentru păcat; e şi hrana de bază a vieţii de credinţă".
„Duhul vine la noi pe calea sângelui spre deplina mântuire."
„Propovăduirea rănilor şi a sângelui lui Isus poate că nu vor produce convertiri imediate, dar vor fi profunde şi de durată".
Aceasta a fost Evanghelia pe care a predicat-o şi tânărul absolvent al Universităţii din Jena, Peter Boehler, ce a dus la convertirea multor studenţi şi profesori de la Oxford, ca şi a clericilor hirotonisiţi din Biserica Angliei şi Scoţiei. Peste aproape un secol, acel prinţ al predicatorilor scoţieni, Dr. Thomas Chalmers a scris un articol amplu în Revista eclectică despre moravieni („Eclectic Review on The Moravians"), în care a aprobat teologia lor referitoare la Evanghelie, cu următoarele fraze remarcabile:
„Eficacitatea Bibliei asupra minţilor simple şi nedichisite e dovedită. Cele mai elocvente exemple se găsesc în aproape fiecare

pagină din anuarele moraviene. Când Apostolul Pavel a plecat între greci şi barbari, însărcinat cu mesajul mântuirii pentru toţi ce ascultă şi cred, L-a predicat numai pe Isus Hristos şi pe El Răstignit. La fel şi moravienii; credinţa ce însoţeşte cuvintele mărturiei lor, oricât de nebunească şi fanatică ar părea în ochii oamenilor, se dovedeşte a fi puterea şi înţelepciunea lui Dumnezeu în vederea mântuirii. E o altă dovadă că nebunia lui Dumnezeu e mai înţeleaptă decât oamenii, iar slăbiciunea Sa mai puternică. Oricât de minunat ar fi, e dovedit faptul că

dacă îi vorbeşti unui sălbatic despre suflet, păcat, Mântuitor, îi captezi atenţia mult mai uşor, iar resistenţa sa e înfrântă mai repede decât dacă i-ai vorbi despre alte subiecte morale sau economice. Acesta e exact modul în care au pornit moravienii în lucrare. Chiar de la început, ei au propovăduit doctrina specifică Noului Testament. Au convertit oameni prin credinţa care vine în urma auzirii. Au câştigat admiraţie. E ceva ce dă greutate mărturiei lor în ceea ce priveşte faptele. Unul dintre membrii lor, episcopul Spangenberg a publicat o relatare despre modul în care Fraţii Uniţi au predicat Evanghelia.
Extragem câteva fragmente:
(Există multe pagini de citate din cartea episcopului Spangenberg, din care redăm următorul):
„Acum treizeci de ani, când am locuit în America de Nord obişnuiam uneori să îi adun pe fraţii implicaţi în lucrare, şi să discut cu ei. Johannes, un şef indian, un om foarte rău înainte, schimbat acum pe deplin, unul dintre fraţii noştri lucrători în adunările formate în mijlocul păgânilor s-a nimerit să fie într-o vizită împreună cu noi, participând la conferinţă. Era un om extrem de talentat şi un martor îndrăzneţ al adevărului. în timp ce vorbeam despre păgâni, el a spus printre altele:
„Fraţilor, am fost păgân şi trăiesc printre ei. Ştiu foarte bine ce se întâmplă cu ei. A venit odată un predicator la noi, dorind să ne înveţe, şi a început prin a ne dovedi că există un Dumnezeu. L-am întrebat:
-Crezi că nu ştim acest lucru? întoarce-te de unde ai venit.
A venit un alt predicator care ne-a spus:
-Nu trebuie să furaţi, să beţi prea mult, să minţiţi, etc.
I-am răspuns:

-Nebun ce eşti, crezi că noi nu ştim toate astea? Du-te mai întâi şi învaţă aceste lucruri tu însuţi şi poporul căruia îi aparţii. Pentru că unde sunt mai mari beţivi, hoţi şi mincinoşi decât în poporul tău?
Aşa că l-am alungat şi pe el. La scurt timp, unul dintre fraţii moravieni, Christian Henry Rauch a venit în coliba mea şi s-a aşezat lângă mine. Cuvintele sab au sunat cam aşa:
-Vin la tine în numee Domnului cerului şi al pământului. El te înştiinţează că ar fi bucuios să te salveze şi să te scape din starea de nefericire în care te găseşti. Pentru a duce la bun sfârşit acest lucru, a devenit om, Şi-a dat viaţa pentru omenire, Şi-a vărsat sângele pentru ea, etc.
In timp ce vorbea, s-a aşezat pe o scândură în colibă şi a adormit, fiind prea obosit din cauza călătoriei. M-am întrebat: „Ce fel de om este acesta? Zace întins aici, dormind liniştit. L-aş putea omorî şi arunca în pădure. Cui i-ai păsa? Nu are nici o grijă." Dar nu puteam scăpa de cuvintele lui. îmi tot veneau în minte; şi deşi m-am aşezat să mă culc, am visat sângele lui Hristos vărsat pentru mine. M-am gândit că e foarte ciudat şi m-am dus să spun şi celorlaţi indieni despre ceea ce mi-a relatat Christian Henry. Şi astfel, prin harul Domnului, a început trezirea. De aceea vă spun fraţilor, propovăduiţi păgânilor pe Hristos, sângele şi moartea Sa, dacă vreţi să produceţi binecuvântare în mijlocul lor".
La scurt timp după publicarea acestui articol renumit în „Revista eclectică despre moravieni", Dr. Chalmers i-a scris unui prieten apropiat: „Te rog stăruitor să insişti asupra particularităţilor măreţe ale Evangheliei - Hristos, mântuirea noastră, Hristos, sfinţirea noastră, Hristos în noi, nădejdea slavei".
Contele Zinzendorf a pus acest sfat sub forma unei cântări:
„Un mesager al păcii, Nu cunoaşte altă desfătare Decât să îi conducă pe oameni La crucea lui Isus; Arată ale lui Isus răni, Şi al Său sânge ce ne curăţă; Izvorul din care avem viaţă, Fântâna binelui."

în acele decenii de trezire extraordinară, fiecare moravian a fost martor al lui Isus şi pentru Isus. Secretul succesului metodiştilor, aşa cum 1-a formulat John Wesley, se aplică şi moravienilor: „Urmărim acest lucru, totdeauna acest lucru".
Următorul articol din Wachovia Moravian ne arată un moravian tipic acelor zile de Rusalii: „Cu câteva generaţii în urmă a trăit o contesă care ducea o viaţă fericită, aşa cum spune lumea. Avea un rang social înalt, legături apropiate cu familiile regale. Datorită talentelor şi vorbelor ei de duh, era gazda perfectă pentru ocaziile dansante şi festivităţi, totuşi, era atinsă de o melancolie incurabilă. Nici o distracţie nu o mai mulţumea, totul părea întunecat în jurul ei. Deoarece atunci exista obiceiul de a măsura pantofii pentru cei care îi purtau, un pantofar moravian smerit a fost invitat odată în prezenţa ei. Imediat ce a deschis uşa, ea a rămas uimită de bucuria ce se oglindea pe faţa lui. L-a privit cu atenţie în timp ce el a îngenuncheat pentru a-şi face datoria umilă de a lua măsura pantofilor şi a fost profund impresionată de bucuria pură din înfăţişarea sa. I-a spus:
-Pari a fi un om foarte fericit.
-Da, a răspuns el. Sunt fericit tot timpul.
-Eşti foarte diferit de mine, spuse doamna de rang înalt. Eu sunt extrem de nefericită. Ai vrea să îmi spui ce te face aşa de fericit?
-Da, spuse pantofarul moravian, îţi voi spune bucuros. Isus mi-a iertat păcatele. El mă iartă în fiecare zi, mă iubeşte şi asta mă face fericit în fiecare clipă.
Treaba fiind terminată, omul plecă. Dar contesa se gândea la ceea ce spusese acesta. Gândul a rezultat în rugăciune, iar rugăciunea în convingere de păcat şi convingerea a condus-o rapid în credinţa plină de bucurie a Mântuitorului pantofarului. A devenit astfel un martor de nădejde în mijlocul oamenilor din înalta societate şi, în special, la curtea ţarului rus, Alexandru I, prietenul ei apropiat.
Bucuria credinţei lor, ce a luat naştere pe neaşteptate în sufletele lor, prin darul Duhului lui Dumnezeu, în acea oră a luării Cinei, într-o zi de miercuri, 13 august 1727, i-a determinat pe surorile şi fraţii moravieni să vină bucuroşi în această ţară şi în altele, înfruntând problemele şi dificultăţile unui pământ nou, străin. Această bucurie i-a condus de bunăvoie în pădurile dese ale

locuinţelor indiene şi i-a făcut să aibă succes ca misionari în mijlocul celor mai înrăiţi sălbatici.
Aceasta e bucuria credinţei pe care unii predicatori încă nu o au, şi pe care mulţi membri nu au atins-o. De ea trebuie să depindă influenţa viitoare a bisericii moraviene peste tot locul şi astfel, Cuvântul lui Dumnezeu să fie împlinit într-un nou secol, aşa cum s-a întâmplat acum două secole. 'Bucuria Domnului e tăria voastră'.
Tocmai perspectiva acestei bucurii pe care au avut-o moravienii în mijlocul furtunii când vaporul era pe punctul de a se scufunda în marea învolburată i-a impresionat pe fraţii John şi Charles Wesley şi a condus la acea experienţă personală, profundă a harului pe care s-a clădit Biserica Metodistă. Impresia pe care bucuria credinţei a avut-o asupra lor, a avut-o şi asupra numeroşilor sălbatici din ţinuturile păgâne, întunecate şi ea e motivul ultim pentru care Biserica Moraviană continuă să existe printre alte mari denominaţiuni".

„Am *scris şi am predicat mult despre Duhul Sfânt, deoarece cunoaşterea Lui a fost cel mai important lucru din experienţa mea. Datorez totul darului din ziua de Rusalii... Am întâlnit un profet, am auzit mărturisiri şi am pornit să caut ceva ce nici eu nu ştiam. Ştiam că există ceva mai mare, o nevoie mai adâncă decât cunoscusem vreodată. A venit odată cu îndatoririle şi am intrat în ea printr-o criză a ascultării. Când a venit, nu am putut explica ceea ce se întâmplase, dar am fost conştient de lucruri nemaivăzute şi pline de glorie. Rezultatele au fost imediate. în sufletul meu exista o pace adâncă, o bucurie mişcătoare şi o nouă putere. Mintea a devenit mai iute. Am simţit că primisem o nouă*

dimensiune a înţelegerii. Fiecare putere era ageră. Fie iluminarea a luat locul logicii, fie raţiunea a devenit intuitivă. Trupul a devenit şi el mai puternic. Exista un nou început, o nouă vitalitate, o nouă putere de rezistenţă şi o bucurie puternică în lucrurile mari. Au început să se întâmple multe lucruri. Ceea ce am eşuat să facem prin eforturi extenuante, s-a rezolvat fără nici un efort. A fost ca şi când Domnul Isus a păşit în barca ce nu înaintase până atunci în ciuda eforturilor vâslaşilor, iar barca s-a îndreptat imediat spre destinaţie. A fost extraordinar de glorios".

(Dr. Samuel **Chadwick, Universitatea Cliff, Anglia).**

„Niciodată nu voi uita câştigul unei credinţe conştiente, şi pacea care a venit în sufletul meu, nu la mult timp după o perspectivă decisivă şi corespunzătoare asupra Domnului răstignit, ca o jertfă de împăcare pentru păcătoşi, după o deţinere mai inteligentă şi mai conştientă asupra trăirii şi personalităţii îndurătoare a Duhului Sfânt, prin a cărui milă, sufletul a ajuns la acea perspectivă binecuvântată. A existat o nouă dimensiune a pătrunderii în dragostea lui Dumnezeu. Am avut parte de un contact nou cu mişcarea lăuntrică şi eternă a bunătăţii răscumpărătoare, o descoperire nouă a resurselor divine"

(Handley C.G.Moule, episcop în Durham).

„Citind istoria moravienilor şi simţind puterea dulce a literaturii moraviene referitoare la dedicare şi laudă, adesea mi-am zis: Si non essem Anglicanus utinemfierem Moravus; ,Dacă nu aş fi făcut parte din Biserica Anglicană, bucuros aş face parte din cea Moraviană'"

(episcopul Moule).

Capitolul 5

O cântare nouă

„Mi-a pus în gură o cântare nouă, o laudă pentru Dumnezeul nostru" (Psalmul 40:3).

„Fiţi plini de Duh. Vorbiţi între voi cu psalmi, cu cântări de laudă şi cu cântări duhovniceşti, şi cântaţi şi aduceţi din toată inima laudă Domnului". (Efeseni 5:18-19)

Botezul cu Duhul Sfânt asupra înaintaşilor noştri de acum două secole a produs un asemenea val spiritual de cântări sacre, cum nu s-a mai întâmplat înainte sau după. Majoritatea imnurilor din biserica noastră se datorează acelei revărsări a Duhului Sfânt. Lauda la adresa lui Hristos, adorarea Sa ca Dumnezeu, proclamarea virtuţilor şi lucrării Sale, acestea sunt teme permanente.

Sunt imnuri adevărate. în general, ele sunt rugăciuni către Hristos. Poate fi considerată o particularitate a moravienior: rugăciunile sunt adresate Mântuitorului. Rar găsim o rugăciune sau un imn care să se adreseze direct Tatălui. Onorându-1 pe Fiu, ei îl onorează pe Tatăl care L-a trimis, ca şi pe Duhul Sfânt, a cărui misiune principală e să îl glorifice. Aproape toate marile noastre imnuri sunt rugăciuni adresate lui Isus. Un adevărat convertit, fie catolic, protestant, calvinist sau luteran, moravian sau arminian, baptist sau quaker, atunci când e botezat cu Duhul Sfânt şi cu foc, adesea se manifestă prin cântări sacre, şi e vorba în general de rugăciuni sau laudă la adresa lui Isus.

Aceasta a fost şi predominanta în cazul Herrnhut de acum două secole. Liderul cântăreţilor acelei perioade a fost tânărul nobil şi sfânt, contele Zinzendorf. A devenit prinţul autorilor germani de imnuri. Am făcut deja referire la cântarea sa minunată tradusă de John Wesley:

„Isuse al Tău Sânge şi a Ta neprihănire,
Sunt frumuseţea mea şi veşmintele mele glorioase,
Prin lumi de foc astfel echipaj,
Pot să-mi înalţ cu bucurie fruntea".

Neprihănirea prin credinţă şi naşterea din nou se găsesc la crucea lui Isus. Aici, credinciosul creşte în adevărata sfinţire şi obţine botezul cu Duhul Sfânt. E ceea ce spune un alt imn minunat al lui Zinzendorf, tradus tot de John Wesley:

„Mi-e sete, o Miel rănit al lui Dumnezeu, Să mă speli în al Tău sânge; în ale Tale răni să

poposesc; durerea va fi "dulce; Iar viaţa sau moartea câştig vor fi.
Ce sunt faptele noastre decât păcat şi moarte?
Pân' ce nu sufli al Tău Duh peste noi!
Tu binele-1 aştepţi în noi,
Har minunat! Dragoste nemăsurată!
Ce binecuvântaţi sunt cei ce încă locuiesc Aproape de-al Tău sânge ce le oferă adăpost, E dătător de viaţă şi putere, Prin Tine se mişcă şi în Tine locuiesc!
„Ia biata mea inimă şi fă ca ea Să fie surdă la toate în afar' de Tine! Pecetluieşte al meu suflet şi lasa-mă să port Al dragostei legământ pe vecie."
Primind un asemenea botez spiritual bogat, nu e de mirare că multe dintre imnurile lor se adresează sau îl au în centru pe Duhul
Sfânt. Urmează câteva strofe despre acest subiect, aparţinând Contelui Zinzendorf:
„Ne rugăm Ţie, Duh Sfânt al lui Dumnezeu, Ce ne arată a Scripturii cale, Dăruieşte acele daruri scumpe asupra noastră, Ce izvorăsc din meritele Mântuitorului.
învăţător ceresc, Te preamărim, Pentru cuvântul Tău, harul şi tăria, De a-L iubi pe Tatăl, Ce ne numeşte ai Săi copii prin Fiul Său.
Mângâietorul nostru minunat, noi ne rugăm, Să ne conduci mai adânc în fiecare zi, Dă-ne Tu ungerea Ta. Păstrează şi sfinţeşte orice inimă!
Până în ceruri vom ajunge,
învaţă-ne să ne rugăm:
„Ava, al nostru Tată".
Şi cu Hristos să fim mereu uniţi".
Al doilea după contele Zinzendorf ca talent, influenţă, smerenie, şi putere spirituală, este episcopul Spangenberg, primul îndrumător moravian al lui Wesley. A scris numeroase imnuri, iar în unul dintre ele, el se roagă astfel Duhului Sfânt:
„Biserica lui Hristos, pe care a sfinţit-o aici ca să fie Locaşul Său,
E răspândită aproape şi departe,
în nord, sud, est, şi vest.
Şi totuşi, pe pământ şi-n ceruri, prin Hristos, al ei Domn,
Biserica e una.
Deşi ai săi membri nu se cunosc,
Părtăşia lor e adevărată şi apropiată;
Mântuitorul lor e unul, şi Tatăl lor e unul;
Sunt conduşi de un singur Duh, şi printre ei,
Nimeni nu trăieşte pentru el însuşi.

r j
I!

Trăiesc doar pentru Cel ce i-a cumpărat cu al Său sânge, I-a botezat cu al Său Duh, curat şi bun; Şi în credinţă adevărată, în dragoste de-a pururi arzătoare, Inimile şi nădejdea lor se-nalţă, să caute binele veşnic.
Duh al lui Dumnezeu, eşti însăşi viaţa;
Biserica Ta umple-o cu viaţă şi puteri divine,
Ca mulţi să devină copiii Tăi,
Şi să vestească a Ta cunoaştere ca marea fără margini,
Spre slava lui Hristos."
Femeile creştine, ca şi tinerii au fost umpluţi şi ei cu Duhul Sfânt şi au început să profeţească.
Rugăciunile şi lauda lor şi-au găsit adesea exprimarea în psalmi, imnuri şi cântece religioase.

Contesa Zinzendorf a compus un imn minunat ce începe cu:
„întinde-ţi sceptrul, Rege al dragostei, Lasă-ne să dovedim al tău favor regesc!"
A doua strofă e o rugăciune specială pentru sfinţire şi putere de sus:
„Vrem să ne adâncim mai mult în Tine,
Să fim cu-adevărat ai Tăi urmaşi;
Şi când pe Tin' te vom mărturisi,
Umple cu cerească bucurie a noastre inimi;
Şi Duhul Tău cel Sfânt să fie a sufletului inspiraţie,
Şi aprinde fiecare inimă rece şi moartă".
Una dintre multele persoane ce a experimentat naşterea din nou şi siguranţa mântuirii prin predicile lui Zinzendorf, a fost Louise Van Hayn. Ea a scris un număr de imnuri, dintre care unul e folosit des în Biserica Moraviană din America:
„Isus mi-a adus bucurie în inimă,
Fac parte din a Sa turmă şi vocea i-o cunosc."

Printre tinerii ce au compus cântări de laudă şi adorare poate fi menţionat şi fiul contelui Zinzendorf, Christian Renatus. Cele mai frumoase versuri ale sale sunt următoarele:
„Mielul lui Dumnezeu, în veci Tu vei rămâne,
Singura sursă a cântării noastre;
îţi preamărim al Tău Nume ceresc,
Pentru nemărginita dragoste, pentru harul şi mila Ta,
C-ai fost rănit pentru-ale noastre păcate,
E ceea ce răsună în a noastre coarde,
Când noi, desăvârşiţi în dragoste,
Ne vom alătura Bisericii de sus."
Un alt tânăr a cărui inimă ardea de dragoste pentru Isus, a fost John de Watteville, ginerele lui Zinzendorf. Versurile celui mai cunoscut imn al său încep aşa:
„Isuse, descoperă-Te nouă,
Şi fă ca să simţim nu numai
Binecuvântările Harului Tău,
Ci în comuniune cu Tine să trăim,
Şi zilnic din moartea Ta să ne luăm
Puterea necesară ca alergarea să o continuăm".
Unul dintre cei mai remarcabili tineri talentaţi ai marii perioade de trezire a fost Christian Frederick Gregor. Nota biografică scurtă în cartea de imnuri moraviene indică astfel geniul său multilateral:
„Agentul financiar al lui Zinzendorf, organist în Herrnhut, membru al Conferinţei Uniunii Prezbiterilor (Unity's Elders Conference) şi episcop." Imnurile sale sunt profund spirituale. Probabil că imnul său despre patimile lui Hristos e preferat în toate bisericile moraviene. Cele mai cunoscute două strofe sunt următoarele:
„în Edenul mormântal, Eu pomul vieţii am găsit; Aici comoara mea e-ascunsă; Calc pe pământ sfinţit.

Bolnav, slab şi frânt,
Oricare ar fi a ta durere,
Vino aici, şi asigură-ţi
Leacul perfect.
Aici zace în ale morţii braţe,
Mirele meu, Domn şi Dumnezeu!

Şi cu înfiorare al meu suflet reface
Drumul întunecat, îndurerat,
Ce duce spre acest ultim popas;
Aici, în dulce meditaţie
Voi locui noapte şi zi,
Pân' ce credinţa vizibilă va deveni".

Acest mare muzician, om de finanţe şi episcop este şi autorul faimoasei cântări referitoare la intrarea Domnului în Iersusalim, „Binecuvântat e Cel ce vine", sau „Osana în ceruri", ca şi a următoarelor imnuri scurte de laudă:

„O, pentru lauda Ta, modelează-ne pe toţi, Atât cât pe pământ noi mai rămânem!"
Domnul te binecuvintează şi te păstrează în bunăvoinţa Sa Ca pe comoara Lui aleasă."
„Te rugăm smeriţi, o, Doamne, Capul şi Mântuitorul nostru Să ne binecuvintezi cu-a Ta prezenţă!"

Marea trezire ce a început în 1727 a continuat să crească în următorii ani cu mai multă forţă şi să aibă o influenţă care se răspândea mereu. Unsprezece ani mai târziu, sub conducerea lui Peter Boehler, marea trezire începe în Anglia. Printre copiii spirituali ai lui Boehler se numără şi tânărul cleric al bisericii anglicane, John Gambold, absolvent al universităţii Oxford şi prieten apropiat al fraţilor Wesley. Câteva din imnurile şi cântecele sale religioase au devenit foarte cunoscute. Unul dintre cele mai bune imnuri ale sale despre patimile lui Hristos e iubit în Biserica aleasă de el:

„Mergi în duh, mergi,

La Muntele Sfânt al Calvarului,
Unde al tău prieten zace între doi tâlhari,
Suferind în locul tău.
Cazi la piciorul crucii Lui,
Rosteşte: Dumnezeul şi Domnul meu,
Vreau ca aici să fie al meu locaş, să văd rănile Tale
Ce viaţă mi-au adus.
Sângele Lui cauza-Ţi va susţine. Plânsul tău amarnic El îl va auzi, Iar mila Lui te va cuprinde, Şi rugăciunea-ţi va fi ascultată."

Când marele predicator, Rowland Hill, prietenul şi succesorul lui Whitefield, fiind în vârstă încheie ultimul serviciu religios al unei zile solicitante de Sabat, a fost văzut umblând de-a lungul şi latul bisericii, repetând câteva versuri. Bătrânul predicator recita imnul episcopului Gambold ce se termină cu următoarele strofe:

, „Şi când va trebui să mor, Voi striga 'primeşte-mă', Nu pot înţelege, De ce Isus m-a iubit atât.
„Dar ştiu un lucru, Eu şi cu El suntem uniţi, El nu va merge în slavă, Fără a mă lua şi pe mine."

Poemul episcopului Gambold despre martirajul lui Ignaţiu, prietenul lui Policarp, a devenit faimos. Dr. Hanna, ginerele şi biograful doctorului Thomas Chalmers, notează că „nici un paragraf al poeziei engleze nu a fost citat mai des de doctorul Chalmers în ultimii săi ani decât discursul lui Policarp din acest poem". Pastorul Thomas Grinfield se referă la aceasta în tributul adus episcopului Gambold:

Ilustrul Chalmers, în mintea sa bogată Păstrează cu sfinţenie amintirea moravianului Gambold, Acompaniat de tonurile adânci ale harfei sale tragice, Adesea el recită cuvintele lui Policarp."

Unul dintre englezii convertiţi de Peter Boehler a fost James Hutton, un faimos librar. Ne-a lăsat câteva imnuri preţioase printre care:

„învaţă-mă mai mult căile Tale,
Tu, Miel înjunghiat;
înrădăcinează-mă în harul Tău,
Cumpărat cu sângele-Ţi scump.
Spune-mi despre ale Tale răni,
Despre dureri şi suferinţi,
Las' a mea inimă cu bucurie să mărturisească,
De unde vine al meu câştig".

Cel mai cunoscut autor englez moravian de imnuri din perioada Marii Treziri e fără îndoială John Cennick, la care am făcut referire într-un capitol precedent. înaintaşii săi din Boemia, membri ai Bisericii Moraviene primare, şi-au găsit refugiul în Anglia, departe de persecuţiile papale, nemiloase. în momentul în care tânărul Cennick aude de reînnoirea Bisericii înaintaşilor săi şi face cunoştinţă cu conducătorii ei, oameni ca Zinzendorf, Spangenberg, Boehler şi în special Gambold, respectiv Hutton, se simte imediat ca acasă şi astfel devine cel mai mare predicator şi evanghelist pe care 1-a avut vreodată biserica. Contele Zinzendorf 1-a numit „Pavel înviat", iar George Whitefield, prietenul său apropiat şi părtaş al aceleiaşi lucrări spune despre el:

„E cu adevărat un suflet mare, unul dintre acele „vase slabe", pe care Dumnezeu 1-a ales să înfrunte pe cele tari. Rar am întâlnit un lucrător atât de harnic şi un predicator atât de pasionat. Toţi îl numesc al doilea Bunyan."

John Cennick ne spune istoria convertirii sale în bine-cunoscutul
imn:
„Isuse, tot ce am se află în ceruri!"

în ultimele două strofe, găsim suma şi substanţa experienţei sale referitoare la mântuire şi la lucrarea plină de bucurie:

„La Tine bucuros eu vin, Miel binecuvântat, Tu mă primeşti aşa cum sunt; Firea mea păcătoasă Ţie o încredinţez, în schimb doar dragoste primesc.

„Apoi le voi spune păcătoşilor din jur, Ce Mântuitor minunat am găsit Voi arăta sângele ispăşitor, Şi voi rosti „Iată calea Domnului".

Cel mai cunoscut imn, ce se găseşte în fiecare biserică protestantă din Anglia e cel în care îşi descoperă inspiraţia poetică şi ţelul său:

„Copii ai împăratului Ceresc, Pe drum cântaţi voioşi; Aduceţi laude Mântuitorului, Slăviţi-I calea şi lucrarea.

„Călătorim spre El, casa noastră, Pe-ale strămoşilor noştri urme. Bucuroşi ei sunt acum, Şi în curând ie vom gusta şi noi fericirea.

„Ridicaţi ochii, fii ai luminii, Cetatea Sion e aproape; Acolo va fi locaşul nostru veşnic. Şi îl vom vedea pe-al nostru Domn."

„Cred că există un lucru pentru care Dumnezeu S-a mâniat pe noi, şi din cauza căruia Duhul Sfânt se arată prea puţin, şi anume, neglijarea rugăciunii unite, mijlocul necesar de a aduce Duhul Sfânt între noi. O spun deoarece sunt de părere că scoţienii, cu aşa numita lor moralitate, bună-cuviinţă exterioară, demnitatea şi dragostea de a predica, nu sunt un popor al rugăciunii. Domnilor, nu acesta e adevărul? Neglijarea rugăciunii îmi dovedeşte că există o necredinţă practică foarte răspândită. Dacă oamenii ar crede că există un Dumnezeu real, i-ar cere personal ceea ce şi-ar dori şi ar primi. Dar ei nu cer pentru că nu cred şi nu se aşteaptă să primească. De ce afirm aşa ceva? Vreau să le aduc aminte creştinilor că deşi rugăciunea e unul dintre marile mijloace stabilite de Dumnezeu pentru convertirea păcătoşilor, totuşi, dacă Dumnezeu nu dă creşterea, Pavel poate planta, iar Apolo poate uda în zadar. Dumnezeu spune că El va cerceta. Predicatorilor, vă rog să mă iertaţi -mi-*aţi dat*

şansa de a vorbi - îndemnaţi-vă oamenii să vină la întâlnirile de rugăciune. Creştinilor, mergeţi mai des la aceste întâlniri. Şi când sunteţi acolo, încercaţi să vă daţi seama cât de utilă este rugăciunea."

(predicatorul Brownlow North către Adunarea Generală a Presbiterilor din Scoţia)

„Din Ziua Cinzecimii, nu a existat nici o trezire spirituală, în orice loc, care să nu înceapă cu unirea în rugăciune, chiar între doi sau trei. Nici o mişcare vizibilă, ascendentă nu a avut loc după ce întâlnirile de rugăciune s-au redus. Doar în proporţie exactă cu menţinerea unei asemenea legături, a unor rugăciuni stăruitoare de cereri şi mijlocire, Cuvântul lui Dumnezeu a avut cale liberă în orice loc, şi a fost glorificat."

(Arthur T. Pierson, D. D. Editor al „Revistei misionarilor" (The Missionary Review).

Capitolul 6

Roadă care dăinuie

Un călător al acelei perioade oferă următoarea mărturie remarcabilă: „în toate călătoriile mele am găsit doar trei lucruri ce mi-au depăşit aşteptările: oceanul, contele Zinzendorf şi adunarea din Herrnhut". Oricât de exagerată ar părea lauda, există motive pentru un asemenea elogiu entuziast. Marea trezire, începută în 1727 a continuat mai bine de o generaţie, crescând în extindere şi forţă. Herrnhut devenise o cetate spirituală, aşezată pe un deal ce nu poate fi ascunsă. Oamenii veneau din toate părţile Europei pentru a fi mântuiţi sau botezaţi cu Duhul Sfânt şi cu foc. Vizita lui John Wesley la Hernhut e similară altor mii.

„Dumnezeu mi-a îndeplinit în cele din urmă", îi scrie el fratelui său, Samuel, „dorinţa inimii mele. Sunt cu o biserică ale cărei discuţii se învârt în jurul cerului; care are acelaşi Duh ce era şi în Hristos, care umblă pe aceeaşi cale ca şi Hristos." în jurnal, el scrie: „Bucuros mi-aş petrece toată viaţa aici. Dar Stăpânul meu m-a chemat să lucrez în altă parte a viei Sale. Când va acoperi această credinţă pământul aşa cum apele acoperă marea? De patru ori am avut binecuvântarea de a-1 asculta pe Christian David (un tâmplar) predicând. De trei ori a descris starea celor slabi în credinţă, care sunt răscumpăraţi, dar nu au o inimă nouă, curată, care au primit iertarea prin sângele lui Hristos, dar în care nu sălăşluieşte mereu Duhul Sfânt. Folosind Scriptura, a explicat din nou starea în care se găseau apostolii de la moartea lui Hristos (şi cu ceva timp înainte) până la coborârea Duhului Sfânt în Ziua Cinzecimii. Ei aveau credinţă, pentru că altfel, El nu s-ar fi rugat pentru ei ca credinţa lor 'să nu

slăbească'. Totuşi nu aveau 'inimi noi', în sensul deplin al cuvântului, şi nici nu primiseră darul Duhului Sfânt".

Cine nu poate vedea în aceste rânduri ale lui Wesley, sământa adevărului, substanţa, suma doctrinelor şi experienţelor care au devenit marile sloganuri ale mişcării metodiste? Valurile marii treziri din Herrnhut au continuat, atingând cele mai îndepărtate colţuri ale pământului. Liderul ei pământesc, Contele Zinzendorf e gata să fie chemat acasă. Sfântul aflat pe moarte spune triumfător familiei şi prietenilor: „Mă duc la Mântuitorul. Sunt gata. Nimic nu mă reţine. Nu pot spune cât de mult vă iubesc. Cine ar fi crezut că rugăciunea lui Hristos „ca toţi să fie una", s-a împlinit atât de minunat în mijlocul nostru! Am cerut ca să-mi fie date doar primele roade între păgâni şi am primit mii. Nu suntem ca în cer? Nu trăim împreună ca şi îngerii? Stăpânul şi slujitorii Lui se înţeleg între ei. Sunt gata."

Câteve ore mai târziu, în timp ce ginerele său pronunţa binecuvântarea din Noul Testament, „Domnul să te binecuvinteze, şi să te păzească! Domnul să facă să lumineze Faţa Lui peste tine, şi să se îndure de Tine! Domnul să-şi înalţe Faţa peste tine şi să-ţi dea pacea!", acest om

scump al lui Dumnezeu a adormit în Hristos, părăsindu-şi trupul şi mergând acasă la Hristos. Mai mult de patru mii de oameni l-au însoţit la locul de odihnă, în Hutberg, printre care şi pastori moravieni din Olanda, Anglia, Irlanda, America de Nord şi Groenlanda. Pe mormântul său se poate citi următoarea inscripţie: „Aici zac rămăşiţele omului nemuritor al lui Dumnezeu, Nicholas Lewis, conte de Zinzendorf şi Pattendorf, care prin harul lui Dumnezeu şi lucrarea sa neobosită a devenit membru al Adunării Frăţeşti, reînnoită în acest secol XVIII. Născut în Dresden, pe 26 mai 1700, a intrat în bucuria Stăpânului la Herrnhut, pe 9 mai 1760. A fost rânduit să aducă roade, şi ca aceste roade să dăinuie."
Episcopul Evelyn Hasse a menţionat următoarea roadă ce se poate găsi în pomul moravian din grădina Domnului:
„A fost biserica prevestitoare celei mai mari treziri europene cunoscute vreodată, fiind o biserică reformată cu şaizeci de ani înainte de Reformă.

A fost una dintre sursele Trezirii Evanghelice din Anglia, şi un factor la fel de important în răspândirea ei.
A deschis calea în Trezirea Misionară, fiind implicată ca şi biserică în evanghelizarea păgânilor, mai bine de jumătate de secol înaintea celorlalte biserici protestante.
A făcut o lucrare de pionerat în domeniul educaţional, din perspectivă religioasă, dar şi ca parte a renaşterii învăţământului.
A publicat prima carte de imnuri protestante din Europa, în limbile boemiană si germană; s-a editat aici, în Anglia, în 1754 pe care Dr. Gregory în cartea sa de imnuri a Bisercii Moderne a descris-o ca fiind prima mare colecţie catolică pe care o cunosc, şi care merită să stea alături de Comoara imnurilor sacre ale lui Palgrave.*"
Trebuie acordată o atenţie specială naturii trainice şi abundente a două roade menţionate mai sus: misiunea din străinătate şi imnurile sacre. Biserica Moraviană e cel mai bine cunoscută şi apreciată pentru lucrarea de misiune din străinătate. Se găsesc numeroase mărturii nu numai din partea bisericilor protestante şi a Societăţilor Misionare, dar şi din partea exploratorilor moderni şi a călătorilor ca Sven Hedin, familia Roosevelts, şi locotenentul MacMillan. Theodore Parker a spus odată că dacă mişcarea misionară din străinătate nu a făcut nimic altceva decât să producă un caracter ca cel al lui Adoniram Judson, atunci a meritat preţul. Acelaşi lucru se poate spune despre mulţi alţi misionari moravieni. Vieţile lor şi lucrarea altruistă sunt slava lui Hristos şi a bisericii. David Zeisberger şi cei şaizeci de ani în lucrarea plină de sacrificii de sine, în mijlocul amerindienilor sunt o roadă ce dăinuie şi astăzi. Frederich Martin, unul dintre primii misionari în mijlocul negrilor, de pe insula Sfântul Thomas, a fost unul dintre vasele alese de Dumnezeu şi un Moravian tipic. împreună cu un coleg au fost trimişi la închisoare pentru că au predicat negrilor. Şi-au petrecut mai mult de trei luni într-o închisoare mizeră. Dar Duhul ce i-a umplut pe
* Palgrave, Francis (1824-1897), poet si critic englez

aceşti misionari i-a făcut să se dedice rugăciunii, asemeni lui Pavel şi lui Sila în temniţa din Filipi. Adunarea de negri credincioşi, având aproape 700 de participanţi s-a adunat zilnic cât mai aproape de închisoare, pentru a se uni în cântare şi pentru a auzi cuvintele misionarilor întemniţaţi. A urmat o mare trezire şi mulţi s-au convertit. Contele Zinzendorf, însoţit de alţi misionari, se află în prima sa călătorie misionară pentru a-i încuraja pe cei doi misionari care s-au ostenit atât de mult şi care acum erau închişi. în timp ce vaporul acosta pe ţărmul frumoasei insule, Contele le spune însoţitorilor săi:
-Dacă nu vom mai găsi pe nimeni? Dacă misionarii sunt morţi?
Un tânăr misionar i-a răspuns calm:
-Atunci suntem noi aici!, la care Contele Zinzendorf a scos următoarea exclamaţie, atât de des

citată:
-Gens aeterna, diese Maehren! Aceşti moravieni, o rasă eternă!
Curând, Contele i-a scos din închisoare pe cei doi misionari, bolnavi si înfometaţi. A rămas impresionat de măreţia lucrării lui Friederich Martin, scriind astfel celor din Germania: „Insula Sfântul Thomas e un miracol mai mare decât Herrnhut-ul nostru". După alţi paisprezece ani de slujbă plină de sacrificii, Frederich Martin a ajuns la capătul călătoriei sale pe pământ. Mai mult de cinzeci de misionari, parte a aceleiaşi lucrări îşi încheiaseră deja viaţa pe pământ. Misionarul aflat pe moarte îi spune soţiei sale îndurerate: „Draga mea, în curând voi merge la Mântuitorul meu. Fii întotdeauna bucuroasă în El. Pentru mine este nespus mai bine, iar dacă duhul meu va pleca la El, roagă-1 te rog pe guvernator să permită ca rămăşiţele mele pământeşti să se odihnească pe plantaţia de lângă biserica noastră".
Când moartea sa a fost anunţată bisericii, locul a devenit un loc de jale în asemenea măsură, încât a trebuit să se pună brusc capăt serviciului religios. Istoria misiunii moraviene din străinătate abundă de asemenenea în încercări şi victorii ale credinţei, ele constituind moştenirea noastră cea mai de preţ, roadă glorioasă şi trainică. „Ei l-au biruit, prin sângele Mielului şi prin cuvântul mărturisirii lor, şi nu şi-au iubit viaţa chiar până la moarte" (Apocalipsa 12:11).

Cealaltă contribuţie importantă şi durabilă a bisericii moraviene sunt imnurile religioase. După numărul lor, de departe ea a dat creştinismului cele mai multe imnuri decât oricare altă denominaţie protestantă. Această dăruire a cântecelor sacre are legătură directă cu Marea Trezire. Am demonstrat-o într-un capitol precedent. Următoarele ilustraţii întăresc afirmaţia.
Marele moravian, poet, predicator şi evanghelist, John Cennick conduce una dintre faimoasele întâlniri în aer liber. Mulţimi de oameni se adună să îl asculte şi sunt născuţi din nou, prin credinţa în sângele scump. într-una din zile, un tânăr scoţian, muncitor cu ziua, cu numele de John Montgomery e trezit şi se converteşte prin predica lui Cennick. Se alătură bisericii moraviene şi astfel John şi Mary Montgomery devin misionari. Pe o insulă mică, în Indiile de vest zac rămăşiţele lor pământeşti, aşteptând „strigătul, vocea arhanghelului şi trâmbiţa lui Dumnezeu". Fiul lor cel mai mic, James, e educat la şcoala moraviană din Fulneck şi devine mai târziu cel mai mare autor de imnuri pe care 1-a cunoscut vreodată Biserica.
în majoritatea cărţilor de imnuri protestante, pe prima pagină se găsesc următorii autori: Isaac Watts, Charles Wesley şi James Montgomery. Ultimul a scris unele dintre cele mai bune imnuri în limba engleză. Următoarele versuri arată cât de variat şi extins e scopul lor şi cât de bogată şi spirituală e substanţa lor:
„îngeri din văzduhul glorios, Zburaţi deasupra întregului pământ."
„Lăudaţi pe Unsul Domnului, Cel mai de preţ fiu al lui David;"
„Mergi în întunecatul Ghetsimani,
Tu, cel care simţi a ispititorului putere;"
„în ceasul încercării,
Isus s-a rugat pentru mine."
„Ascultaţi cântarea de triumf,
La fel de tare ca şi strigătul tunetului".

„Domnul este Păstorul meu, nu voi duce lipsă de nimic; Mă hrănesc în păşuni verzi, şi mă odihnesc în pace";
„Cântaţi cântarea celor
ce stau în jurul Tronului etern!"
„Bine lucrat, rob al Domnului! Odihneşte-te de lucrarea-ţi îndrăgită;"
„Ruga e a inimii sinceră dorinţă, Rostită sau tăcută";

„Seamănă sămânţa dimineaţa, Iar seara nu te odihni".
„Veniţi la dealul sfânt al Golgotei, Voi păcătoşilor, distruşi de cădere".
„Isuse, al nostru Prieten iubit, Pune în inimi dorinţi curate; Coboară cu dragoste la noi, Botează-ne cu focul Duhului Tău".
„Pentru veci cu-al nostru Domn!
Amin, aşa să fie!
Viaţă de după moarte înseamnă
Nemurire".
La o importantă întâlnire a misionarilor din Liverpool, prezidată de cunoscutul predicator metodist şi erudit, Dr. Adam Clarke, James Montgomery a fost unul dintre vorbitori. îndrăgitul poet a făcut referiri dese la părinţii săi care şi-au dat viaţa pentru Hristos într-o ţară străină, exclamând: „Şi-au sfârşit viaţa cu bine. Şi eu sunt fiu de misionar." Şi-a încheiat cuvântarea recitând un imn misionar pe care tocmai îl scrisese, şi care începe astfel: „Lăudaţi pe Unsul Domnului".

Dr. Adam Clarke a fost atât de impresionat de adâncimea spirituală şi frumuseţea imnului, încât a cerut permisiunea autorului de a-1 publica în Comentariul său devenit celebru. Astfel, cele şapte strofe ale lui James Montgomery ocupă aproape o pagină din celebra lucrare legată de Psalmul 72, fiind de altfel o parafrază parţială a lui. Dr. Clark îl prezintă cu următoarele cuvinte:
„Următoarea versiune poetică a câtorva dintre paragrafele principale ale Psalmului menţionat mai sus a fost creată şi înmânată mie de către prietenul meu, pe care-1 respect mult, James Montgomery, din Sheffield. Nu e nevoie să menţionez unui cititor inteligent că el şi-a însuşit litera şi a arătat câteva dintre frumuseţile majore ale poetului evreu, deşi (ca să folosesc propriile cuvinte din scrisoarea adresată mie) „mâna i-a tremurat la atingerea harfei din Sion". îmi permit să să-mi exprim dorinţa pe care am discutat-o cu el, de a da Bisericii lui Dumnezeu o versiune metrică a întregii Cărţi".
Mai poate fi dat încă un exemplu de roade care dăinuie, legate atât de misiunea din străinătate, cât şi de cântecele din Sion. Cam în aceeaşi perioadă când a avut loc şi prima întâmplare, dr. Thomas Chalmers se afla în drum spre Londra pentru a predica despre întâlnirea anuală a misionarilor, în una dintre marile societăţi -predică ce i-a adus o largă reputaţie de gânditor şi orator creştin. In drum spre această întâlnire, s-a îndreptat către Sheffield pentru a-1 cunoaşte personal pe James Montgomery şi pentru a aduna informaţii adiţionale şi inspiraţie pentru marile sale argumente. După câţiva ani, vizita a fost descrisă într-o scrisoare a lui Montgomery către Dr. William Hanna, şi se găseşte în biografia lui excelent scrisă de Dr. Chalmers. Iată câteva fragmente:
„într-o noapte întunecoasă de Aprilie (am uitat anul) doi străini au apărut la casa mea din Sheffield. Unul dintre ei s-a prezentat ca fiind domnul Smith, librar din Glasgow, iar însoţitorul său ca reverend doctor Chalmers din acelaşi oraş. Am fost bucuros să cunosc personal un asemenea mare om şi, foarte curând, eram sincer angajaţi într-o discuţie despre subiecte dragi amândurora. Deşi la început a fost dificil să înţeleg şi să descifrez afirmaţiile sale deosebite, totuşi gândurile ce vorbeau de la sine prin cuvintele

aparent stângace, au venit asupra mea atât de repede şi de profund din gura sa, încât l-am înţeles. Fiind eu însumi prins într-o locvacitate neobişnuită, am răspuns prompt pe măsură ce ele erau exprimate, întrebări şi căutări numeroase referitoare la moravienii între care m-am născut, dar în mod deosebit la metoda lor biblică de evanghelizare şi de civilizare a triburilor barbare. Mi-a spus că vine direct de la Fulneck, una dintre principalele noastre locaţii din

Anglia, acolo unde există o şcoală pentru copii şi unde eu însumi am fost elev timp de zece ani. în acel moment existau acolo mulţi oameni învăţaţi din nord, şi elevi interni din Irlanda şi Anglia. Vizitatorul meu mi-a spus că invitase toţi tinerii scoţieni să-1 întâlnească la han şi m-a întrebat:
-Câţi crezi că au fost?"
-Nu pot spune, am răspuns.
El a zis:
-Au fost şaisprezece sau şaptesprezece. (Din cauza urechii mele neexperimentate, nu pot pronunţa corect numerele aşa cum le-a pronunţat el), şi am fost atât de surprins încât am exclamat brusc:
—E de ajuns ca să corupă limba engleză la seminarii.
în acel moment am simţit că am comis o nepoliteţe, deşi interlocutorul meu nu părea să fie conştient de acest lucru. Recăpătându-mi prezenţa de spirit, am adăugat:
-Cât am studiat la Fulneck, am fost singurul băiat scoţian de acolo.
Pentru mine, aceasta a fost vizita scurtă şi luminoasă a unui înger şi nu îmi amintesc să mai fi petrecut o oră, într-o discuţie aşa de animată şi de încântătoare cu un spirit înrudit. în principal, am discutat despre misiunile moraviene din ţinuturile păgâne şi incapacitatea bisericilor noastre mici şi puţine de a aduna fondurile necesare susţinerii aşezărilor numeroase din Groenlanda, Labrador, America de Nord şi Sud, Indiile de Vest şi Africa. La acestea, Dr. Chalmers a spus: Intenţionez să strâng în acest an 500 de lire pentru misiunile frăţeşti;
-500 de lire pentru misiunile noastre sărace!, am strigat. N-am mai auzit de aşa ceva.
El a răspuns:
-O voi face.

Dar în timp ce îi mulţumeam amabil şi am crezut implicit în integritatea intenţiilor sale, nu puteam decât să sper că va fi în stare să le împlinească, şi în sinea mea, mi-am zis: „Te voi supraveghea, doctore". Şi aşa am făcut. I-am urmărit predicile, contribuţiile băneşti, colectele şi donaţiile, până a ajuns la suma de aproape şase sute de lire".
Nu putem încheia mai bine acest capitol despre roadele trainice ale Marii treziri, aşa cum pot fi găsite în misiunile şi imnurile moraviene, decât cu rugăciunea misionară, mişcătoare a lui James Montgomery, el însuşi un produs indirect ale acestei mari mişcări:
„Duh al Dumnezeului cel Viu, în toată plinătatea harului Tău, Oriunde va păşi piciorul omului, Coboară asupra neamului nost' răzvrătit.
Dă limbi de foc şi inimi de iubire Pentru a răspândi cuvântul de-mpăcare; Dă putere şi ungere de sus, Oriunde se va auzi al bucuriei sunet.
Pregăteşte, Duh al lui Dumnezeu,
Pământul să întâlnească al lui Domn,
Suflă peste ţinuturi depărtate, ca briza dimineţii,
Până vor începe să bată reci inimi de piatră.
Botează naţiuni; aproape şi departe, Victorie Crucii să aducă, Slăviţi al lui Isus nume, Pân' fiecare îl va chema Domn!"
„Baza procesului mental al lui Pavel a fost Isus Mesia. Din momentul convingerii sale că Isus este Mesia, L-a pus pe Isus în centrul tuturor lucrurilor din iudaism, şi astfel avem doctrina şi ştiinţa creştinismului în cea mai deplină dezvoltare. Pavel nu s-a axat pe cuvintele atribuite direct lui Isus. Doar câteva sunt menţionate în epistolele sale. E adevărat că erau nişte pietre preţioase, dar el avea o piatră şi mai de preţ, moartea lui Isus pe cruce. Pentru Pavel, acesta a fost centrul tuturor lucrurilor, evenimentul ce face posibilă iertarea păcatelor, cerută de dreptatea lui Dumnezeu. Prin moartea lui Isus, Pavel a învins moartea şi a obţinut iertarea şi viaţa".

(profesorul Adolph Harnack, din Berlin în „Lumea creştină" —The Christian World).

„Din fericire, Scoţia e încă bogată în predicatori, oameni învăţaţi şi teologi, dar cred că ei vor fi primii ce vor admite că niciunul dintre ei nu se află la acelaşi nivel cu liderul pe care îl jelim - directorul James Denney... Soţia sa, care i-a fost un tovarăş de încredere, l-a condus *spre un crez evanghelic şi mai pronunţat. Ea l-a făcut să-l citească pe Spurgeon, pe care era înclinat mai degrabă să-l dispreţuiască. A devenit un admirator înfocat al predicatorului, un student atent şi solidar predicilor sale. Spurgeon, la fel de mult ca şi alţii, l-a condus către decizia importantă a vieţii sale - decizia de a predica moartea ispăşitoare a Domnului Isus Hristos. A fost totul în toate pentru el. A făcut tot posibilul ca ea să reprezinte totul pentru Biserică".*

(elogierea directorului James Denney de către Sir W. Robertson Nicholl, autor al cărţii „Moartea lui Hristos"- „The Death of Christ").

Capitolul 7

Reînnoieşte zilele noastre

„întoarce-ne la Tine, Doamne, şi ne vom întoarce! Dă-ne iarăşi zile ca cele de odinioară" (Plângerile lui Ieremia 5:21). Aceasta este rugăciunea de încheiere a marelui profet al lui Israel, Ieremia. A fost şi testamentul lăsat de remarcabilul episcop al Bisericii Moraviene primare, John Amos Comenius. La citirea acestor cuvinte, tânărul conte Zinzendorf a rostit: „Nu am putut citi până la capăt plângerile bătrânului Comenius adresate Bisericii Anglicane - plângeri bazate pe ideea că Biserica era pe sfârşite, că îşi închidea uşile, nu am putut citi rugăciunea sa tânguitoare „întoarce-ne la Tine, Doamne, şi ne vom întoarce! Dă-ne iarăşi zile ca cele de odinioară", fără a găsi o soluţie din când în când: „Pe cât va fi posibil, voi ajuta la această reînnoire. Deşi voi fi nevoit să sacrific bunurile pământeşti, onorurile şi viaţa, cât timp trăiesc şi voi putea să ajut, chiar şi după moartea mea, voi face totul ca această mică adunare a ucenicilor lui Hristos să fie păstrată pentru El, până va veni."

Trebuie să facem acelaşi legământ şi să găsim aceeaşi soluţie sfântă. Sărbătorirea Trezirii noastre spirituale, asemeni Bisericii de acum două sute de ani, va îndemna fiecare moravian adevărat să se roage „Dă-ne iarăşi zile ca cele de odinioară".

în Memorialul minunat, plin de inspiraţie prezentat atât de frumos de către liderii Consiliului Federal al Bisericilor lui Hristos din America, găsim aceste cuvinte sincere de încheiere:

„Rugându-ne ca Biserica să aibă parte de o reînnoire a experienţelor spirituale ce i-a dat atâta putere acum două sute de ani, daţi-ne voie ca, în numele Bisericilor, să ne exprimăm marea obligaţie pe care o simţim pentru conducerea voastră spirituală."

Acest ultim capitol poate fi dedicat unei consideraţii a acestei rugăciuni conclusive: „Ne rugăm ca Biserica să aibă parte de o reînnoire a experienţelor spirituale ce i-a dat atâta putere acum două sute de ani".

întrebările vin de la sine:

1. CARE AU FOST ACESTE EXPERIENŢE?
2. CUM POT FI REÎNNOITE?

Prima experienţă ce le-a înaintaşilor noştri a fost:

dat o asemenea putere spirituală

I. Experienţa personală a mântuirii

Spre nefericirea lor, au aflat că faptele bune, crezul şi Biserica nu îi pot mântui, cu atât mai puţin purtarea imperfectă, cultura sau personalitatea. Au căutat refugiu în Hristos cel Răstignit

şi, aţintindu-şi privirea la Mielul însângerat, pe moarte au experimentat un sentiment binecuvântat al iertării şi păcii. Duhul Sfânt a adeverit împreună cu duhul lor că, prin credinţă, ei au devenit copii ai lui Dumnezeu, trecând de la moarte la viaţă.
Experienţa personală a mântuirii, siguranţa iertării şi înfierea în familia lui Dumnezeu, le-au dat înaintaşilor noştri îndrăzneală şi putere în mărturia lor nu numai în ţinuturile păgâne, dar şi în oraşele importante ale lumii, în universităţi şi la curţile regale europene.
Experienţa personală a mântuirii a fost descrisă de contele Zinzendorf într-unui din primele lor sinoade cu următoarele propoziţii:
„1. îndreptăţirea este iertarea păcatelor.
2. Din momentul în care un om aleargă la Hristos, el este îndreptăţit.

3. E împăcat cu Dumnezeu, dar nu are întotdeauna bucurie.
4. Poate că nici nu ştie că e iertat decât după o perioadă mai lungă.
5. A fi sigur de ea e un lucru diferit de iertarea în sine.
6. Alţii îşi pot da seama că el e mântuit după puterea pe care o are asupra păcatului, după seriozitate, dragoste de fraţi, foamea şi setea după neprihănire, care dovedesc viaţa spirituală ce a început.
7. A fi îndreptăţit e acelaşi lucru cu a te naşte din Dumnezeu.
8. Când un om are parte de trezire spirituală, el e copilul lui Dumnezeu, iar frica, tristeţea şi sentimentul pedepsei lui Dumnezeu sunt mustrările de conştiinţă ale naşterii din nou".
Cu ocazia ordinarii unui misionar, Contele 1-a întrebat: -Frate John, cunoşti rănile Sale? Ai căutat şi ai găsit iertarea prin meritul lor?
Pentru ca fiecare membru al bisericii să aibă parte de experienţa personală a mântuirii, fiecare congregaţie a fost împărţită în cinci grupe:
„1. Cei care sunt morţi spiritual.
2. Cei care au parte de trezire şi caută să fie mântuiţi.
3. Nou născuţii în Hristos, adică cei convertiţi recent.
4. Tinerii în Hristos.
5. Părinţii în Hristos.
Iloan 2:12-13".
Un alt lider important al acelor zile minunate şi ani de trezire, a fost Peter Boehler. El defineşte experienţa personală a mântuirii în şase propoziţii:
„1. Când un om trăieşte prin credinţa în Dumnezeu, el e îndreptăţit.
2. Aceasta e dată imediat.
3. în acel moment, e împăcat cu Dumnezeu.
4. Nu poate avea împăcarea fără a şti în ultimă instanţă că o are.
5. Fiind născut din Dumnezeu, el nu mai comite păcate.
6. Nu poate avea eliberarea de păcate fără a şti că o are."

Boehler a exercitat o influenţă importantă asupra a doi convertiţi deosebiţi, John şi Charles Wesley, ultimul prin imnurile sale inegalabile. Pe bună dreptate, a fost numit „Prinţul Poeţilor creştini", însă, chiar dacă avea un talent înnăscut, nu a scris nici un imn evanghelic până nu a experimentat naşterea din nou.
Relatarea convertirii sale e una remarcabilă şi instructivă. Discuţia sa cu Boehler e descrisă de însuşi Charles Wesley în jurnalul său:
„La ora unsprezece m-am trezit cu dureri groaznice, crezând că în orice moment sufletul îmi va fi despărţit de trup. La scurt timp, Peter Boehler a venit lângă patul meu. I-am cerut să se roage pentru mine. A părut că şovăie la început, dar mai întâi cu o voce înceată, iar apoi mai tare, s-a rugat pentru însănătoşirea mea cu o încredere neobişnuită. Apoi mi-a luat mâna şi mi-

a spus calm:
-Nu vei muri acum.
Mi-am zis în sinea mea:
-Nu pot rezista acestor dureri până în zori. Dacă vor dispărea înainte, poate că mă voi însănătoşi.
M-a întrebat:
-Nădăjduieşti să fii salvat?
-Da.
-Ce motive ai să crezi asta?
—Pentru că mi-am depus toată silinţa în a-L sluji pe Dumnezeu.
A clătinat din cap şi n-a mai zis nimic. L-am crezut lipsit de compasiune şi mi-am zis: „Cum vine asta? Eforturile mele nu sunt de ajuns pentru a spera? Mă va lipsi şi de ele? Nu am nimic altceva în care să mă încred".
Câteva săptămâni mai târziu, Wesley face referire la o altă vizită a lui Peter Boehler, din multe altele.
„La scurt timp după ce am ajuns în casa lui James Hutton, vrând să-mi mut lucrurile de acolo, m-au apucat iar durerile şi am făcut febră. Dezamăgindu-L pe Dumnezeu la ultima Sa vizită, El m-a adus înapoi pe un pat de boală. Spre miezul nopţii am simţit puţină uşurare a durerii după ce am sângerat. Dimineaţa, doctorul Cockburn a venit să mă vadă şi împreună cu el un doctor şi mai bun, Peter Boehler, pe care Dumnezeu 1-a reţinut în Anglia pentru binele meu. A stat lângă

patul meu, s-a rugat pentru mine ca eu să văd acum intenţia divină din boala mea. Imediat, m-am gândit că trebuie să iau în considerare doctrina de credinţă a lui Boehler; să mă cercetez dacă sunt sau nu în acea credinţă; şi dacă nu sunt, să nu încetez niciodată să o caut şi să tânjesc după ea, până o voi obţine."
Să întrebi un misionar şi predicator aparent pe moarte dacă e mântuit, poate părea un act de suspiciune şi impertinenţă. însă creştinismul de azi îi poate mulţumi lui Dumnezeu pentru acest moravian credincios care a îndrăznit să testeze sufletul lui Charles Wesley. Dr. Charles Nutter, un binecunoscut imnolog metodist a scris recent în „Revista Metodiştilor" (The Methodist Review):
„Au fost publicate mai mult de şase mii de imnuri ale lui Charles Wesley. Wesley a scris versuri din momentul convertirii sale din 1738 până la ultima sa boală din 1788, adică cinzeci de ani. Şase mii de imnuri ar însemna o sută douăzeci pe an, zece pe lună sau un imn la fiecare trei zile, timp de cinzeci de ani."
Majoritatea imnurilor dovedesc experienţa sa personală în privinţa mântuirii. Peter Boehler îi spusese odată:
-Dacă aş avea o mie de limbi, L-aş lăuda pe Isus cu fiecare dintre ele.
Aceasta 1-a determinat pe Wesley la scurt timp după convertire să scrie următoarele versuri memorabile:
„O, de-aş avea o mie de limbi, Să cânt pe al meu Răscumpărător drag; Slava Domnului şi Regelui meu, Biruinţele harului Său.
El rupe a păcatului putere, îl eliberează pe cel legat; Sângele său spală orice păcat, Sângele Lui mi-a fost de folos."
S-a ridicat întrebarea dacă experienţa minunată a lui Charles Wesley poate fi numită cu adevărat convertirea sa. El însuşi a

considerat-o aşa. Schimbarea petrecută în el a fost cu adevărat radicală. Lucrurile vechi au dispărut, toate au devenit noi. Experienţa mântuirii 1-a făcut să strige în durerea sufletului - pe

el, care, după propria sa mărturisire îşi pusese nădejdea de a merge în cer în propriile eforturi şi nimic altceva:
„Adâncime a milei, mai există Oare milă şi pentru mine, Poate Dumnezeu urgia să-Şi abată, De la mine, cel mai mare dintre păcătoşi?
M-am împotrivit îndelung harului Său, Cerându-i mereu socoteală, N-am vrut să ascult chemarea Sa, întristându-1 prin numeroasele-mi căderi."
Găsind iertare şi pace la Cruce, Wesley a descoperit curând că se poate bucura de experienţa mântuirii, doar dacă va continua să rămână în Cel Răstignit. El se roagă în mod mişcător:
„Vreau să-mi găsesc pe veci aici odihna, Aproape de coasta-Ţi străpunsă. Aceasta e nădejdea şi ruga-mi, Pentru mine, Mântuitorul Şi-a dat viaţa.
Mielul jertfit şi Dumnezeu, Jertfă pentru vină şi păcat, Stropeşte-mă cu al Tău sânge, Spală-mă Tu şi ţine-mă curat."
După câţiva ani de la convertirea sa, Wesley a scris un alt mare imn despre jertfa ispăşirii: „Trezeşte-te, o, al meu suflet, trezeşte-te!" Teologia pe care o cuprinde şi limbajul dovedesc puterea experienţei remarcabile a mântuirii în care a fost îndrumat de Boehler condus de Dumnezeu. A treia şi a patra strofă sunt în mod evident moraviene în învăţătura şi expresia lor:
Rînnoieşte zilele noastre
„Cinci răni sângerânde a purtat, Primite pe Calvar; Din ele se revarsă rugăciuni, Pledează cu putere pentru mine: „O, iartă-1, iartă-1, ele strigă, Nu lăsa ca păcătosul răscumpărat Să moară."
Tatăl îl aude rugându-se,
Pe Unsul cel preaiubit.
Nu-Şi poate întoarce Faţa,
De la Fiul Său.
Duhul răspunde sângelui vărsat,
Şi-mi spune că sunt născut din Dumnezeu".
A doua mare experienţă ce a dat înaintaşilor noştri o remarcabilă putere spirituală şi de conducere a fost:

71

II.

Botezul cu Duhul Sfânt

Aş vrea să citez cuvintele unuia dintre iubiţii noştri pastori, Dr. J. Kenneth Pfohl. într-un articol recent din „Moravianul", el a scris: Ziua moraviană de Rusalii nu a fost doar o ploaie de binecuvântări căzută dintr-un cer fără nori. A venit pe neaşteptate ca şi binecuvântarea precedentei ei din Ierusalim, când s-a născut biserica creştină. Pentru mult timp, au fost semne ale unei ploi abundente, deşi mulţi nu le-au recunoscut. Pe scurt, binecuvântarea din 13 august, 1727 a fost pregătită cu sârguinţă şi sinceritate. Din analele istorice ale Bisericii, nu cunoaştem o mai mare dovadă a dorinţei pentru o revărsare a Duhului Sfânt, răbdare şi efort mai persistent în această direcţie decât cele ale bisericii noastre între anii 1725 şi 1727. Sunt evidente două direcţii distincte ale pregătirii şi efortului spiritual pentru binecuvântare. Una a fost rugăciunea; a doua a fost „munca individuală cu oamenii". Ni se spune că „bărbaţii şi

femeile s-au întâlnit pentru rugăciune şi laudă în fiecare din casele lor şi Biserica din Berthelsdorf a fost arhiplină". Apoi, Duhul a venit cu putere. întreaga adunare a experimentat binecuvântarea în acelaşi timp".

Putere de sus

Acest botez cu Duhul Sfânt i-a îmbrăcat pe înaintaşii noştri cu putere de sus. Au experimentat exact ceea ce fusese atât de elocvent descris de prinţul predicatorilor, Dr. Alexander MacLaren, în predicile sale asupra cărţii Efeseni:

„Puterea ne este dată prin darul Duhului Sfânt. Numele acelui Duh este chiar 'Duh de tărie'. Hristos ne-a vorbit despre 'a fi îmbrăcaţi cu putere de sus'. Ultima din promisiunile Sale, rostită de El pentru cei de pe pământ a fost promisiunea că ucenicii Săi vor primi putere de la Duhul ce va veni peste ei. Oriunde citim în vechile relatări istorice despre cineva umplut cu Duhul Sfânt, aflăm că 'e plin de putere'. E puterea de a sluji. 'Rămâneţi în Ierusalim până veţi fi îmbrăcaţi cu putere de sus'. Nu există o forţă mai mare în lărgirea împărăţiei lui Hristos şi în lucrarea-martor a Bisericii Sale decât deţinerea acestui Duh divin. Scufundaţi în acest botez de foc, egoismul şi trândăvia ce îi împiedică pe mulţi, vor fi arse şi anihilate, şi vom fi eliberaţi pentru lucrare, pentru că legăturile ce ne ţin vor fi arse în cuptorul îndurător al puterii Sale. 'Veţi fi întăriţi cu putere de sus în omul dinlăuntru' - o putere ce te va umple şi îţi va inunda întreaga fire, dacă o laşi, te va face puternic în suferinţă, în luptă, în lucrare, şi în mărturia ta pentru Domnul tău."

Fraţii noştri moravieni au cunoscut acea putere acum două sute de ani. Au experimentat în mod nemăsurat binecuvântările minunate ale Golgotei şi ale Rusaliilor. Prin urmare, nu e de mirare că fraţii noştri din Consiliul Federal se roagă pentru ca Biserica noastră „să aibă parte de o reînnoire a experienţelor spirituale ce i-a dat atâta putere acum două sute de ani".

Autorul acestor rânduri a fost la un moment dat pastor al adunării istorice moraviene din Nazaret, Pennsylvania. Unul din primii pastori ai acestei biserici, Francis C. Lembke, a cărui slujbă s-a desfăşurat între anii 1754-1784, în timpul căreia a fondat şi şcoala celebră cunoscută acum ca Nazareth Hali e o ilustrare remarcabilă a puterii Crucii şi a Rusaliilor aşa cum au fost experimentate în Marea Trezire.

în 1733, acest tânăr era student al universităţii din Jena, studiind pentru doctoratul în filosofic Câţiva profesori şi studenţi convertiţi l-au invitat la întâlnirile lor de rugăciune şi istoricul ne relatează rezultatul:

„Prin eforturile lor, Lembke a început să-L caute pe Hristos prin rugăciuni şi lacrimi. într-o seară, în timp ce se ruga, el şi-a dat seama, prin Duhul Sfânt, că sângele lui Isus Hristos 1-a curăţat de orice păcat, şi s-a ridicat de pe genunchi fiind primit în Cel Preaiubit".

în decursul anilor este numit profesor în Strasbourg şi ajutor de pastor în biserica Sfântul Petru. Despre experienţa sa de aici, citim:

„Cu cât îşi pregătea mai mult predicile, cu atât ele erau mai lipsite de căldură şi de viaţă. Era extrem de conştient de acest lucru. Enoriaşii săi se împuţinau în fiecare duminică, până a ajuns să predice cu băncile aproape goale. Simţea că nu era potrivit pentru amvon, şi odată, în timp ce se pregătea, a devenit foarte descurajat, încât sâmbătă seara a găsit un substitut al predicii de a doua zi. A făcut din predica sa subiectul unei rugăciuni speciale, implorându-1 pe Dumnezeu ori să-1 elibereze din slujbă, ori să-i dea frâu liber limbii şi să-i dea har să proclame Evanghelia. Răspunsul minunat la aceste rugăciuni îl aflăm chiar din cuvintele lui Lembke: „într-o zi, când am urcat cu teamă la amvon, strigând după ajutor, Dumnezeu mi-a vorbit pe neaşteptate, rostind atotputernicul Său cuvânt „Efata" (deschide-te). Puterea Duhului a venit asupra mea şi spre surprinderea ascultătorilor mei şi a mea, am proclamat harul fără plată al lui Dumnezeu prin Hristos, cu o inimă prea plină şi cu o libertate deplină a vorbirii".

„Din acea zi, a avut predici ce au produs senzaţie în tot oraşul. Biserica Sfântul Petru era

arhiplină, ori de câte ori îşi făcea apariţia la amvon. în scurt timp, culoarele, chiar şi treptele de la amvon au fost pline cu ascultători, până ce clădirea nu a mai încăput mulţimile adunate."
Să fie cu luare aminte faptul că acest botez extraordinar cu Duhul Sfânt a fost primit ca răspuns al unor rugăciuni sincere şi insistente. E absolut adevărat ceea ce au afirmat fraţii noştri din Consiliul Federal: „Marea voastră trezire istorică a început în rugăciune. Prin urmare, Duhul Sfânt a fost turnat cu putere în mijlocul vostru". E în concordanţă cu Scriptura şi în deplină armonie cu istoria fiecărei mari treziri ca credincioşii să se întâlnească pentru a se ruga pentru Duhul Sfânt. Dumnezeu încă toarnă apă asupra celor însetaţi şi Duh

Sfânt asupra celor ce îl cer. Făcându-ne timp să ne rugăm şi să îl aşteptăm pe Dumnezeu, aşa cum au făcut înaintaşii noştri, ne vom asigura „o reînnoire a experienţelor spirituale ce le-au dat atâta putere acum două sute de ani".
O experienţă similară, cea mai apropiată de marea trezire de acum două sute de ani, a fost recenta revărsare a Duhul Sfânt din Coreea. Cum a început acea mişcare minunată, pe care cineva a numit-o „o anexă la cartea Faptele Apostolilor", ne relatează istoricul:
„Câţiva misionari s-au decis să se întâlnească zilnic la prânz, pentru a se ruga. La sfârşitul lunii, un frate a propus ca „întîlnirile să se suspende pentru că nu s-a întâmplat nimic. E mai convenabil să ne rugăm fiecare acasă", a spus el. Ceilalţi nu au fost de acord spunând că ar trebui să petreacă şi mai mult timp în rugăciune, în fiecare zi. Aşa că au continuat întâlnirile zilnice de rugăciune, încă patru luni. Brusc, au început să se reverse binecuvântările. Serviciile religioase din biserici erau întrerupte din când în când de planşete şi mărturisirea păcatelor. în cele din urmă, a început o mare trezire. Când biserica a fost curăţită, mulţi păcătoşi au găsit salvarea. Mulţimi de oameni veneau la biserică. Unii veneau pentru a-şi bate joc, dar erau stăpâniţi de teamă şi sfârşeau prin a se ruga.
Unul dintre misionari a declarat: „A meritat să petrecem mai multe luni în rugăciune. Pentru că atunci când Dumezeu a trimis Duhul Sfânt, El a realizat mai mult în jumătate de zi decât ar fi putut să realizeze toţi misionarii în jumătate de an. în mai puţin de două luni, mai mult de două mii de oameni s-au convertit. Zelul plin de pasiune al acestor convertiţi a devenit proverbial. Unii au renunţat la tot ce aveau pentru a clădi o biserică şi au plâns pentru că nu puteau da mai mult. Nu e nevoie să mai spunem că au conştientizat puterea rugăciunii. Aceşti convertiţi au fost botezaţi cu „un Duh de implorare". în una din biserici s-a anunţat că va fi ţinută în fiecare zi o întîlnire de rugăciune, la ora 4:30 dimineaţa. Patru sute de oameni au venit chiar din prima zi, cu mult înainte de ora stabilită, nerăbdători să se roage. Pe măsură ce zilele treceau, numărul a crescut la şase sute. în Seul, 1100 e numărul maxim de persoane venite la întâlnirile de rugăciune."

„într-adevăr, zilele trezirii nu au trecut. Duhul Sfânt încă aşteaptă să-i umple pe creştini cu putere de sus. Dumnezeu aşteaptă să fie îndurător, şi „cei ce îl aşteaptă* pe Domnul îşi înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturul; aleargă şi nu obosesc, umblă, şi nu ostenesc." (Isaia 40:31). Fraţii noştri din Consiliul Federal s-au rugat fierbinte ca „evenimentul glorios ce a pătruns atât de puternic în viaţa spirituală a secolului al XVIII-lea, să aibă un duplicat în secolul douăzeci". Dumnezeu ştie că e nevoie urgentă de el acum ca şi atunci. Cele două vremuri sunt similare. Teologia moartă a degenerat în raţionalism, deşertăciune lumească, viciu, crimă şi ateism. Apoi a venit marea trezire şi, după cum ne relatează un istoric grec, a salvat Anglia de a sări peste prăpastie în ororile teribile ale Revoluţiei franceze. Dacă civilizaţia de astăzi e să fie mântuită şi să devină creştină, atunci e absolut necesară o altă trezire. într-un articol recent din „Moravianul", preşedintele Conferinţei Presbiterilor locali", Dr. E.S. Hagen, a scris următoarele:
„Marea trezire de la Herrnhut din 1727 a fost rezultatul normal şi logic al rugăciunii şi al

propovăduirii Cuvântului Crucii. 'Hristos şi El Răstignit' a fost mărturisirea de credinţă a fraţilor noştri, iar siguranţa lăuntrică a îndepărtării păcatului prin credinţa în Sângele Său a fost experienţa lor binecuvântată şi imediată. Lecky în „Istoria Eticii" (History of Morals), spune despre convertirea lui John Wesley din 24 mai, 1738, la o întâlnire de rugăciune a fraţilor moravieni, de pe strada Aldersgate: „Ce s-a întâmplat în acea încăpere mică a fost de o mai mare importanţă pentru Anglia decît toate victoriile lui Pitt[f] pe mare sau pe uscat". Preşedintele nostru de onoare, Calvin Coolidge nu a spus un lucru mai adevărat decât atunci când şi-a mărturisit convingerea că „ceea ce această ţară are nevoie e o trezire spirituală." O reînnoire a zilelor noastre ca cele de odinioară implică o întoarcere la rugăciunea fierbinte, la propovăduirea sinceră şi eficientă a îndepărtării păcatului prin sacrificiul făcut pentru noi, al vărsării sângelui lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Vremea trezirii se apropie. Nutrim o mare nădejde. Mai devreme decât sperăm noi, porţile cerului vor fi deschise copiilor lui Dumnezeu ce s-au dedicat

* în Biblia Cornilescu: "Cei ce se încred în Domnul" [f] William Pitt (1759-1806)- om de stat englez

rugăciunii sincere, perseverente şi mărturiei Scripturii referitoare la Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos.

Dumnezeu acordă o împlinire imediată a rugăciunii şi a dorinţei fraţilor noştri scumpi! Să ne gândim la mărturia remarcabilă făcută acum câţiva ani în Northfield, Massachusetts, de către omul preaiubit al lui Dumnezeu, lăudat de toate bisericile, Dr. F.B. Meyer:

„Cei dintre voi care vor vizita Londra, pot să meargă de pe strada Holborn până pe strada Fleet, pe o străduţă cunoscută sub numele de Fetter Lane. La jumătatea drumului spre Fetter Lane, în partea stângă veţi vedea o uşă simplă pe care scrie „Biserica Moraviană". De câte ori trec pe acea stradă, mă opresc pentru o clipă şi îmi scot pălăria. Simt ceea ce am simţit lângă mormântul lui Moody în această dimineaţă.

Ce s-a întâmplat acolo? După cum ştiţi, Wesley a venit în America, în Savannah dar nu a realizat nimic extraordinar, pentru că nu ajunsese la dinamismul despre care vorbesc. Era un om obişnuit. A revenit în Londra unde a întâlnit un om remarcabil, Peter Boehler. Peter Boehler îl cunoştea pe Contele Zinzendorf. După cum ştiţi, moravienii sunt urmaşii lui John Huss şi au trăit în puterea Duhului Sfânt despre care vorbesc acum. Wesley a învăţat de la aceşti oameni sfinţi tot ceea ce ştia.

Când s-a întors pe strada Aldersgate, s-a întâlnit cu patruzeci sau cinzeci de oameni şi i-a rugat să se întâlnească din nou după-amiaza, la ora cinci în biserica Fetter Lane. Aşa au şi făcut. Wesley, fratele lui, Whitefield şi mai mulţi al căror nume sunt scrise în cartea vieţii au fost acolo. Pentru câteva momente, au rămas tăcuţi, cercetându-şi inimile. Apoi, L-au aşteptat pe Dumnezeu şi, în părtăşia acelor clipe, au devenit conştienţi de lucrarea Duhului Sfânt. Au căzut cu faţa la pământ, spune Wesley în jurnalul său, şi au zăcut acolo, copleşiţi de recunoştinţă, apoi s-au ridicat şi au cântat „Te Deum".

A doua zi, Whitefield a luat trăsura până în Bristol şi a început să predice acolo cu puterea Duhului Sfânt. După o lună 1-a urmat şi Wesley, iar timp de patruzeci de ani au străbătut ţara în lung şi lat, înfruntând tot felul de obstacole. Dacă citim predicile lui Wesley le vom găsi interesante, dar nici predicile sale, nici cele ale lui Whitefield nu au amprenta unui geniu absolut. Dar ei au avut dinamismul, puterea Duhului Sfânt".

Chemarea noastră ca şi biserică moraviană, a fost rostită de Contele Zinzendorf, în următoarea frază cu greutate:

„Sunt sortit de Dumnezeu să proclam moartea şi sângele lui Isus, nu cu înţelepciune omenească, ci cu putere divină, nepăsător faţă de consecinţele personale".

Ce altceva este această declaraţie decât sloganul „Sânge şi Foc", proclamat de Armata

Salvării? Era fraza preferată a lui Evan Roberts, liderul de tineret al Trezirii din Ţara Galilor: „Aduceţi-vă aminte de Sânge! Prindeţi Flacăra!".

Ne despărţim de aceste evenimente şi persoane memorabile, aruncând o privire la acel tânăr nobil, proaspăt absolvent al celor mai înalte şcoli, debordând de viaţă, bogat în geniu, cu avere, stând în faţa imaginii unui Mântuitor pe moarte, sângerând, cumpănind întrebarea cercetătoare: „Iată ce am făcut pentru tine! Ce vei face tu pentru Mine?" îl auzim proclamând regula şi motto-ul său în viaţă: „Am o singură pasiune, Isus şi numai Isus".

Vom ţine seama de acest sfat în timp ce el rosteşte:

„Sculaţi-vă, mergeţi să-1 întâlniţi pe Mielul,
Nu dormitaţi în mijlocul deşertăciunii,
Aprindeţi flacăra torţelor voastre.
Pregăţiţi-vă ventru venirea Sa.
Şi când veţi auzi acel strigăt,
„Iată că la noapte vine Mirele",
Vei şti ce o să faci,
îl vei putea întâlni cu bucurie.
Să păşim pe calea cea strâmtă,
Cu prudenţă, bucuroşi, eliberaţi de osteneală;
Pregătindu-ne torţele zi de zi,
Turnând ulei întotdeauna;
Sufletul se va odihni nemăsurat,
în locaşul său de bucurie şi pace,
Rugăciunii se dedică,
Şi vieţii de veghere."

CĂRŢI DISPONIBILE:

TREZIREA
DE CE ÎNTÂRZIE TREZIREA?
NU-ŢI IROSI VIAŢA
BUCURIE NEGRĂITĂ
CRUCEA
DEPRESIA SPIRITUALĂ
HRISTOSUL DIN APOCALIPSA
CE-AU ÎNFĂPTUIT MÂINILE NOASTRE
2 TlMOTEI
PUTEREA RUGĂCIUNII FLĂMÂND DUPĂ DUMNEZEU DUMNEZEU A FĂCUT NATURA CE S-A ÎNTÂMPLAT CU ÎNCHINAREA? RUTINĂ, PUTREZICIUNE SAU TREZIRE ŢARA GALILOR INVADATĂ DE DUHUL SFÂNT CALEA LUI DUMNEZEU, NU A NOASTRĂ POGOARĂ-TE, DOAMNE!

ÎN CURS DE APARIŢIE:

SFINŢENIA NOU-TESTAMENTARĂ
TRAGEDIE ÎN BISERICĂ - LIPSA DARURILOR
EU ÎNTORC VORBA DIAVOLULUI
ISUS - CĂPETENIA CREDINŢEI NOASTRE
OAMENI CARE L-AU ÎNTÂLNIT PE DUMNEZEU
CREDINŢA DEASUPRA RAŢIUNII
ISUS ESTE BIRUITOR

Martyn Lloyd Jones Leonard Ravenhill
John Piper
Martyn Lloyd Jones
Martyn Lloyd Jones
Martyn Lloyd Jones
Lowell Brueckner
Lowell Brueckner

John MacArthur
R.A. Torrey
John Piper
Lowell Brueckner
A.W.Tozer
A.W.Tozer
James A. Stewart
Martyn Lloyd Jones
Roger Ellsworth
Thomas Cook A.W.Tozer A.W.Tozer A.W.Tozer A.W.Tozer A.W.Tozer A.W.Tozer

COMENZI ŞI ALTE INFORMAŢII SUPLIMENATRE LA ADRESA:
Editura **Perla Suferinţei**
Str. Viitorului **Nr.121,** com.Şcheia, Sf.Ilie 727528, Suceava
Tel/fax: 0230510081, 0723868857
E-mail: office@perlasuferintei.ro
www.perlasuferintei.ro

Tipar:
Tipografia S.C. Little Lamb S.R.L.
str. Narciselor, nr. 5E, 720207 - Suceava
mobil: 0744 544 579
e-mail: littlelambromania@yahoo.com

Cuvinte la vrfeme potrivită

Duh al Dumnezeului cel Viu,
în toată plinătatea harului Tău,
Oriunde va păşi piciorul omului,
Coboară asupra neamului nost' răzvrătit.
Dă limbi de foc şi inimi de iubire Pentru a răspândi cuvântul de-mpăcare;
Dă putere şi ungere de sus, Oriunde se va auzi al bucuriei sunet.
Pregăteşte, Duh al lui Dumnezeu,
Pământul să întâlnească al său Domn,
Suflă peste ţinuturi depărtate, ca briza dimineţii,
Până vor începe să bată reci inimi de piatră.
Botează naţiuni; aproape şi departe,
Victorie Crucii să aducă.
Slăviţi al lui Isus nume,
Pân[1] fiecare îl va chema Domn!
„Sculaţi-vă, mergeţi să-L întâlniţi pe Miel,
Nu dormitaţi în mijlocul deşertăciunii,
Aprindeţi flacăra torţelor voastre.
Pregăţiţi-vă pentru venirea Sa.
Şi când veţi auzi strigătul „lată că la noapte vine Mirele"
Nu veţi fi surprinşi, Ci îl veţi întâlni cu bucurie.
Haideţi să păşim pe calea cea strâmtă,
Veghind, bucuroşi, eliberaţi de osteneală;
Pregătindu-ne torţele zi de zi,
Turnând mereu ulei;
Sufletul se va odihni nemăsurat,
în locaşul său de bucurie şi de pace,
Şi se dedică rugăciunii,

Şi vieţii de veghere."

ISBN 978-973-88299-7-8 Editura Perla Suferinţei